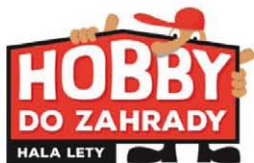

Dobřichovické Kukátko

Čtvrtletník aneb čtvero ročních dob v životě věcí, slov, nápadů, zvířat, lidí.

Agentura Jépépé už to ví ... • Sochy opět stojí • CKP slavilo a Náruč také • Úvahy školní • Maryška Sandiford-Pellé Jarmila Novotná • Dobřichovičtí legionáři • Kultura • Sport

PO-SO 8-19 hobbydozahrady.cz 240 201 151 lety@hobbydozahrady.cz

Karlická 456 252 29 Lety

- Zahradní stroje a nářadí
- Barvy, laky, lazury, fasády, malířské potřeby
- Zahradní nábytek
- Zemina, substráty, mulčovací kůra, hnojiva
- Železářské zboží

VELKÉ SLEVY
NA NÁBYTEK A SEKAČKY
SLEVY POUZE NA PRODEJNĚ V LETECH

- Servisujeme stroje všech značek a zahradní techniky
- Brousíme řetězy do pil, nože do sekaček a křovinořezů, zahradní nůžky
- Mícháme barvy na počkání, nabízíme i fasádní a malířské služby

Prodáváme za internetové ceny, možnost platby kartou, splátkový prodej, poradenství, výdejní místo e-shopu HOBBYDOZAHRADY.CZ a WERCO.CZ

*špičková gastronomie
pro normální lidi*

- špičková jídla za rozumné ceny
- netradiční světové značky alko i nealko nápojů
- profesionální servis
- nekuřácké prostředí
- catering, rauty, svatby, firemní akce

Pražská 31, Jiloviště
tel.: 774 986 072
e-mail: restaurace@podlesem.eu
www.podlesem.eu

PEKAŘSTVÍ ZA MLÝNEM

Srdečně Vás zveme do nového pekařství, otevřeného v nově vybudovaném areálu DOB Centrum v Dobřichovicích.

Nabízíme Vám výhradně čerstvé, české a francouzské pečivo:

PLNĚNÉ PEČIVO
KVÁSKOVÉ, ŽITNÉ A PŠENIČNÉ CHLEBY

Otvírací doba:
Po - Pá 6-12 14-18
Sobota 7-11,30

KOLÁČE, BUCHTY A CROISSANTY

Tel. 603 107 889

DOMÁCÍ, ČESKÉ VÁNOČNÍ CUKROVÍ

Drobná ochutnávka vánočního cukroví bude pro Vás připravena.

Výborná italská káva a čaje FILICORI ZECCHINI k malému posezení nebo s sebou...

Těší se na Vás, rodina Husáková
Dobřichovice, Anežky České 1119

DOBŘICH s.r.o., Dobřichovice

nabízí možnost inzerce V DOBŘICHOVICKÉM KUKÁTKU
časopis vychází jako občasník, obvykle čtvrtletně
v březnu, červnu, září a prosinci

Ceník

- * A5 (celá vnitřní strana) 3 500 Kč
Celoroční inzerce 11 200 Kč (4x 2 800 Kč)
 - * A6 (polovina vnitřní strany) 2 000 Kč
Celoroční inzerce 6 800 Kč (4 x 1 700 Kč)
 - * A5 (třetí strana obálky + PR článek) 3 000 Kč
Celoroční inzerce 16 000 Kč (4 x 4 000 Kč)
 - * A5 (zadní strana pro PARTNERA Dobřichovického Kukátka) 10 000 Kč. Celoroční inzerce 32 000 Kč (4x 8 000 Kč)
- Partne** získává zhotovení inzerátu zdarma, zveřejnění PR článku a příp. další dohodnuté výhody.
- Formáty menší než A6** budou přijímány dle prostorových možností za smluvní ceny.
Nekomerční řádková inzerce zdarma!

Kontakt: Stanislav Milkeš, mob. 605 179 192,
e-mail: gabeva@volny.cz

ZDE

**JE PROSTOR PRO
INZERCÍ
VAŠÍ FIRMY.**

Určitě najdeme způsob, jak Vás zviditelnit. Dotazy zasílejte do redakce na e-mail: kukatko@dobrich.cz, příp. rovnou objednejte zveřejnění inzerátu dle ceníku u zpracovatele inzerce: gabeva@volny.cz.

POCHVÁLEN BUĎ, PANE PÁNŮ

Jakub Jan Ryba 1765–1815

K
M
B

1. POCH-VÁ-LEN BUĎ, PA-NE PÁNŮ, OD NÁS TŘÍ TO-HA-NŮ. K TÝM SVATÝM NOHÁM

2. POCH-VÁ-LEN BUĎ, KRÁLI KRÁLI, OD VÝCHODNÍCH KRÁ-LŮ. Z HLAV SVÝCH KORUNY

3. SPO-LU, KDYŽ TĚ POZDRAVUJEM, DARY O-BĚ-TU-JEM. ŽLA-TO, KA-DIDLO

PA-DA-ME A V TOČTU BY-TI ZA-DA-ME TVÝCH VERNÝCH KŘEŠTANŮ.

SE-LADAME, PŘI-TOM V KORUNU DOU-FAME SVA-TÝCH NE-BĚŠTÁ-NŮ.

A MÍRŮU, LASKU, NAĎEŽI A VÍRU TÍM TOBĚ VĚNU-JEM.

Už jsme několikrát v letošním Kukátku zmínil, že si letos dvakrát připomínáme skvělého musikanta a velkého vlastence. Jana Jakuba Rybu (1765 - 1815). K letošnímu štedronočnímu zpívání jsme požádali vedoucího souboru Ludus musicus, p. Františka Běhounka, o tradiční vánoční písničku, ale s tím, aby byla od J. J. Ryby. Rožmitálský regenschori Ryba sice

ve svém kostele jistě provozoval spoustu vánoční musiky, ale zpěv, který by se přímo vázal k narození Spasitele, jsme zatím nenalezli. Nabízíme ale jednu moc krásnou tříkrálovou. Svátkem Tří králů se vlastně základní vánoční cyklus jaksi uzavírá, tak si ji nezapomeňte zazpívat buď před půlnocí na Štědrý večer, ale také na Tří krále ...

DO ADVENTU, DO VÁNOC a do dalšího roku!

Milé čtenářky, milí čtenáři Kukátka, jakkoli je letošní podzim tak nějak váhavým střelcem, přesto se písek v hodinách sype neúprosně, ač každému z nás různě rychle ... A Advent je za dveřmi, Vánoce – to bude jen skok.

Chtělo by se psát o stezkách, cestách a strachu či myšlenkách běženců, o soucitu s mrtvými v milované Paříži i o bití v prsa těch, kteří s tím vším chtějí bojovat, netuší avšak a ani nepraví, jak by to chtěli dělat. Co jsou proti tomu pylová zrna z Číny a Ukrajiny v takzvaném Českém medu od firmy Včelpo? O residuích antibiotik v Dědečkově medu nemluvě. Taky jsem dědeček a tohle se mě fakt dotklo a následoval krutý dopis řediteli té firmy s žádostí o omluvu. A nejen můj. Odpovědí toho arogantního ředitele byl seznam blázinců v ČR, což vážíme s přáteli, že mu v reakci pošleme seznam věznic tamtéž ... No ale pojďme raději ke Kukátku. Co najdete v posledním letošním čísle?

Koncentrovali jsme se tentokrát na osobnosti. A budou tři. Již v Zimním zastavení jste narazili na musikanta, na jehož dílo i život vzpomínáme celý letošní rok. Na J. J. Rybu. Kromě zastavení o něm najdete text i v rubrice Kultura.

Tou druhou je Maryška Sandiford – Pellé, dcera Vám všem jistě dobře známého slavného generála Maurice Pellé, jenž se zakoupil po 1. světové válce u nás v Dobřichovicích.

A tou třetí je slavná pěvkyně Jarmila Novotná, jež žila v nedaleké Litni, než ji nacisté a pak komunisté vyštvali ze země. Vracíme se k ní již poněkolkrát. Proč? Protože byla

z našeho kraje, protože v Litni, kde žila, se každý rok konají skvělé Festival Jarmily Novotné pořádané skupinou poučených, schopných i nadšených jejích ctitelů i milovníků české hudby a českých musikantů. A hlavně: protože právě vyšla monografie o ní, jejímž autorem je náš redakční spolupracovník a kolega Pavel Kosatík.

Na Jarmilu Novotnou vzpomeneme v tomto čísle třikrát: jednou v rubrice osobnosti jejím portrétem a dvakrát v rubrice kulturní, jednak ukázkou z právě vyšlé knihy (o jejím manželovi Jiřím Daubkovi), jednak zprávou o slavném uvítání této knihy do světa a života literatury.

A pak je tu rubrika Z historie: v ní nabízíme unikátní materiál o legionářích z 2. světové války, kteří byli nějak spojeni s Dobřichovicemi. Z pera archiváře PhDr. Pavla Buchteleho.

V tomto čísle se také vrátíme k obnovení v létě nesmyslně zničeného pomníku teplovního rekordu i k osazení nových soch z loňského symposia *Cesta mramoru*.

Agentura JéPéPé má zajímavé prognózy a neváhá se o ně s Vámi podělit. Přinášíme také zajímavou úvahu o našem školství z pera pana ředitele naší školy Mgr. B. Stejskala. A k tomu aktuality ze sdružení Náruč. A protože Centrum komplexní péče, s nímž redakce Kukátka cíleně a dlouhodobě a ráda spolupracuje, slavilo významné výročí, nabízíme malé ohlédnutí za dosavadní jeho práci a také samozřejmě plány do budoucna.

V kulturní rubrice se ještě vrátíme ke vzpomínce na 28. října i k již zmíněnému kon-

certu k počtě J. J. Ryby. A nabídneme také malý vhled do světa keramiky a dětí.

A v rubrice Sport kromě obvyklých sportů rádi vítáme v premiéře i lukostřelce, kteří se Vám představí a pozvou Vás omrknout, jaký je to zajímavý sport.

Přejeme Vám, vážení čtenáři, klidný adventní čas a požehnané a radostné Vánoce. A do nového roku skvělé nápady, energii, zdraví a vůbec vše dobré. Prostě jiskry od kopyt a mocný křídél rozmach ...

J. Matl a redakce

Znovu děkujeme za všechny Vaše ohlasy a těšíme se na další. Na způsobu distribuce tištěné verze Kukátka se nadále nic nemění. Kromě tištěné podoby (na náklady vydavatele dojde do všech dobřichovických domovních schránek) rozesíláme Kukátko též elektronicky ve formátu pdf. Jakýkoliv nový zájemce může o tuto formu požádat. Naopak, nepřejete-li si Kukátko dostávat v elektronické podobě, samozřejmě Vás ze seznamu adresátů vyřadíme.

Pokud jde o elektronické verze příspěvků, posílejte je již jen na naši novou e-mailovou adresu kukatko@dobrich.cz. Dovolujeme si však požádat, **abyste svůj text nijak speciálně neformátováli**, ulehčí nám to naše vlastní zpracování textu. Rovněž nám usnadní práci, jsou-li zasláné příspěvky vykorigované a jsou-li co nejméně ve sporu s jazykovou normou. A pokud nám chcete opravdu udělat radost, pište, prosíme, slova *kurs* a *diskuse* se **s**. Děkujeme Vám za pochopení a na Vaše příspěvky a reakce se moc těšíme.

Vaše redakce

Zimní zastavení	5
Slovo redakce	6
Aktuality	8
Z našeho života	11
Spolky/Školy	13
O zdraví	16
Osobnosti	19
Z historie	24
Kultura	27
Sport	37

Dobřichovické **Kukátko**
Registrováno Ministerstvem kultury České republiky pod č. MK ČR E 12574.

Vydává Dobřich s. r. o., 5. května 3, Dobřichovice
IČ: 64827640.

Řídí redakční rada ve složení: Ing. Vladimír Bezděk,
Doc. RNDr. Emil Calda, Ing. Daniel Havlík, JUDr. Pavel
Kosatík, PhDr. Jiří Matl (předseda), Mgr. Jana Váňová.

Grafické zpracování: Žůrkovi studio (studio.zurkovi.com)
Tisk: Grafotechna Plus,
Lýskova 1594/33, Praha 13 – Stodůlky

Uzávěrka tohoto čísla 15. 11. 2015. Uzávěrka příštího čísla cca 15. 2. 2015. Kukátko vychází v první polovině března, června, září a prosince.

Adresa:
Jiří Matl, Strmá 139, 252 29 Dobřichovice
(kukatko@dobrich.cz)
Distribuuje zdarma v Dobřichovicích laskavou péčí poštovních doručovatelek a smluvních partnerů. Kukátko můžete také obdržet e-mailem ve formátu PDF a najdete je rovněž na Internetu v rámci stránky www.dobrichovice.cz nebo www.dobrich.cz.

Fotografie na titulní straně: Gabriela Janujová

SOUTĚŽ

o titulní fotografie Kukátka stále pokračuje

Vážení čtenáři!

Nad výběrem fotografie pro zimní číslo jsme si chvíli lámali hlavu. Máme zvolit předložskou adventní fotografii od paní Gabriely Janujové a její pohled z mostu na zámek? Nebo sáhnout pro starší fotografii, kterou nám vloni poslala paní Zdena Vlčanová? Sněhová nadílka na fotografiích paní Vlčanové by po dvou letech v Dobřichovicích bez sněhu a zatím rekordně teplém listopadu působila až neskutečně. Nechali jsme si ji zatím v zásobě a na titulní stránku umístili pohled na křižovnickou residenci od paní Janujové, k němuž naše grafička přidala pár sněhových vloček. Náš experiment – soutěž o titulní fotografii pro náš čtvrtletník – pochopitelně i nadále pokračuje. Těšíme se na další fotografie. Neostýchejte se a posílejte nám průběžně záběry z našeho okolí, neobvyklé pohledy na dění v Dobřichovicích či emotivní záběry míst, jenž

všichni dobře známe. Nejhezčí fotografii vybere redakce Kukátka ke zveřejnění na titulu příštích Kukátek, a bude tak těšit nejen Vaši rodinu a známé, ale i další čtenáře.

Neváhejte a své snímky posílejte na adresu manželů Žůrkových, kteří zpracovávají grafickou podobu Kukátka: info@zurkovi.com. A v kopii na redakční adresu kukatko@dobrich.cz, uveďte prosím Vaše jméno, místo, kde byl snímek pořízen, a datum vytvoření. Velikost fotografie by měla být alespoň 3 MB. Rozhodně ji tedy pro poslání mailem nijak nekomprimujte.

Vaši tvorbě se meze nekladou, hlavním faktorem posuzování bude atmosféra korespondující s obdobím, v jakém Kukátko vychází. Takže ... vezměte foťák do ruky, otevřete oči a ukažte nám, jak vidíte Dobřichovice právě Vy.

Redakce

DOB CENTRUM

postupné zabydlování areálu

Den otevřených dveří se v pátek 28. 8. 2015 vydařil. Dokončenou částí areálu prošlo velké množství návštěvníků, kteří si prohlédli několik bytů, pokochali se výhledy na řeku Berouнку i na okolí, nahlédli do nového společenského sálu určeného zejména uživatelům seniorských bytů a poseděli v atriu

seniorských bytů. Brzy poté nám stavební firma PORR předala dokončené domy G, H, I a O a nastávající noví majitelé bytů a nebytových prostor se do nich začali stěhovat. Od léta je v provozu nová pekárna (vstup z ulice Anežky České), vedle ní bylo právě otevřeno květinářství. Na opačné straně se

vstupem od parku je otevřena prádelna Zelený ostrov, prodejna krmiv pro zvířata a ordinuje tam veterinář. Tyto tři provozovny se přestěhovaly ze starších částí areálu. Samostatný domek s předzahrádkou uvnitř areálu již naplno obydlela rovněž přestěhovaná vintotéka La Fontana.

Do konce roku bude dokončen dům J s dřevěným obkladem fasády uprostřed areálu, v němž kromě bytů a dvou nebytových jednotek, jejichž využití závisí na budoucích zájemcích, bude v lednu otevřen wellness s bazénem 12 x 5,5 m, vířivkou, saunou, masérnou a příslušným zázemím. Jeho pro-

vozovatelem bude Baby Club Ottománek manželů Ottomanských z Černošic. Většinou náplní sice budou kurzy plavání pro děti, ale počítáno bude i s plaváním pro dospělé a s dalšími akcemi pro veřejnost. Manželé Ottomanští provozují v Černošicích mateřskou školu, dětský klub, plavecké kurzy pro děti od 6 měsíců do 10 let a řadu kroužků a akcí pro děti i dospělé ve Středisku volného času. Nyní rozšiřují svoji působnost i do Dobřichovic.

V areálu DOB Centrum pokračuje též výstavba domu K u parku, který bude dokončen v létě.

Daniel Havlík

Baby Club OTTOMÁNEK s. r. o., Černošice

Tel.: 603 495 368, 603 745 576

E-mail: babyclubottomanek.cz

Od února 2016 otevíráme
WELLNESS
v Dobřichovicích, ul. Anežky České

Plavecké kurzy pro děti od 6 měsíců do 12 let
Individuální i skupinové lekce plavání pro dospělé
Volné hodiny plavání pro veřejnost
Víkendové akce

bazén 12 x 5,5 m • vířivka • sauna • masáže

SKVĚLÉ MÍSTO PRO VAŠE TĚLO I DUŠÍ!

www.ottomanek.cz

ZÁŘIJOVÁ

odhalování

O nedělích 13. a 20. září se v Dobřichovicích odhalovalo. V té první neděli byla odhalením čtyř nových soch slavnostně otevřena další část „sochořadí“ do Karlíku a o týden později byla na prostranství před vchodem do parku neméně slavnostně odhalena nově vytvořená socha teploměru. Vzhledem k tomu, že o obou těchto akcích podal poměrně podrobné informace říjnový Informační list, připomeneme je pouze dvěma fotografiemi.

HgS

NOVÁ RESTAURACE

Pod Lesem – Jíloviště

Máme rádi dobré jídlo sladěné s vínem a chceme si ho užít v příjemném prostředí, obsluhováni lidmi, které práce baví, a přitom finančně nevykrváčet. Že to není možné? Věříme, že to možné je.

Děláme „špičkovou gastronomii pro normální lidi“. Nabízíme jídla a vína, která v centru Prahy stojí násobky naší ceny. Naše

kuchyně je od základu poctivá – čerstvé suroviny od vybraných dodavatelů, vše si vaříme sami, žádné polotovary. Ke každému jídlu podáváme omáčku, která jídlu vhodně doplňuje a víno, které po zalití sousta chuťově vše spojí a vytvoří příjemný dojem z celého pokrmu. Máme-li se někam zařadit, lze říci, že vaříme tradiční francouzsko-českou kuchyni.

Bar je sestaven z převážně méně známých kvalitních značek, a to ať už alkoholických tak i nealkoholických nápojů. Máme široký výběr rumů (více jak třicet druhů z Dominikánské republiky, Guatemala, Kuby, Brazílie, Filipín, Jamajky, Nikaraguy, Panamy, Peru a Venezuely), whisky a likérů. Zajímavý je i výběr vódek nebo ginů. Domácí limonáda z čerstvého ovoce je u nás samozřejmost.

Naleznete u nás také široký výběr vína, které odebíráme od Premier Wines a od pana

Mašaty z Poděbrad. Věříme, že prvotřídní gastronomický zážitek je založen na vhodném snoubení jídla a vína.

Abychom mohli nabízet stabilní kvalitu, postavili jsme náš tým na základě osobních zkušeností a referencí.

Našimi hodnotami jsou: **špičková kvalita jídel a nápojů, příjemná obsluha a útulné prostředí. A především: nadšený host.**

*Jan Houdek, Restaurace Pod Lesem, Jíloviště
Článek je komerční prezentací*

CO NÁS ČEKÁ V ROCE 2016

podle agentury Jépépé

Na stránkách Kukátka se po dlouholetém odmlčení opět objevuje zpráva chvalně známé agentury Jépépé – Jedna Paní Povídala. Její zpravodajové v rámci přípravy posledního letošního čísla se pokusili zjistit, co nás v příštím roce čeká a nemine. Na rozdíl od astrologů, numerologů, kartářek a dalších mistrů okultních věd, kteří své věštby vydávají za stoprocentně jisté, si však uvědomují, že absolutní jistota týkající se průběhu budoucích dějů neexistuje. Agentura Jépépé proto předem upozorňuje, že následující proroctví nejsou zaručená a z tohoto důvodu veškerá nařčení z klamání veřejnosti a ze šíření poplašných zpráv odmítá.

1. Pražská kavárna podstatně rozšíří a zintenzivní svou podvatnou činnost. Kontrast mezi svobodnou zemí a světem Pražské kavárny, který – jak pravil hradní mluvčí Ovčáček po návratu z USA – bije do očí, dále poroste a vyvrcholí defenestrací některých hradních hodnostářů a vyvěšením jejich trenýrek na petřínské rozhledně. Agentura Jépépé doufá, že žádná z kaváren dobřichovických se k akcím tohoto typu nepřipojí.

2. Peroutkův článek o tom, že Hitler je gentleman, nalezen nebude. I když prezident Zeman podle vlastních slov tento článek viděl a četl, renomovaným historikům, novinářům a panu Ovčáčkovi

se ho ani po téměř ročním hledání nalézt nepodařilo, přestože na jeho objevení byla z rozpočtu prezidentovy domácnosti vypsána stotisícová odměna. Pražská kavárna navzdory ujištění pana prezidenta se dokonce odvažuje tvrdit, že Peroutka žádný takový článek nenapsal!

3. Pan Mynář zůstane kancléřem. Přestože k výkonu funkce hradního kancléře je předepsána bezpečnostní prověrka nejvyššího stupně, pan Mynář si zřejmě udělil výjimku. Tuto funkci bez požadované prověrky vykonává už několik let a bude ji patrně vykonávat po celou dobu, kdy bude prezidentem jeho ochránce. Všichni jsme si rovni, ale někteří z nás jsou si rovnější.

4. V České republice bude rok 2016 přestupný. Česká republika se alespoň po této stránce konečně dostane na úroveň srovnatelnou se Spojenými státy a s nejnávštěvnějšími evropskými zeměmi.

5. K ochraně hranic před běženci budou povoláni Chodové. Vzhledem k tomu, že armádě ani policii se nedaří úspěšně bránit průniku migrantů na naše území, vyzve vláda obyvatele Chodska, aby se rozpomněli na svou starodávnou tradici strážců hranic a obnovili ji. Přes Šumavu k nám žádní migrantů neprojdou!

6. Václav Klaus požádá o vypsání referenda za vystoupení ČR z EU. Bývalý prezident „pod vlivem obřího množství dopisů a e-mailů od lidí, kteří ho vyzývali, že přece nemůže zůstat na penzi a nic nedělat“, vyvine obří úsilí k tomu, aby přesvědčil národ, že bez bruselského diktátu se mu povede lépe.

7. Prezident nebude ve svých projevech používat výrazy mládeži nepřístupné. Agentura JéPéPé chápe, že to pro něho bude náročné, ale je ráda, že po svých vystoupeních nebu-

de muset čelit kritice podobné té, kterou vzbudilo jeho hodnocení ruské punkové skupiny Pussy Riot.

8. Dobříchovický volejbal se dočká zápisu do Guinnessovy knihy rekordů. O překonání stávajícího rekordu aktivní sportovní činnosti ve velmi vysokém věku, který dosud drží seniorská volejbalistka Uhu Kwacha z Pobřeží slonoviny, se postará nejmenovaná členka volejbalového oddílu dobříchovického Sokola, která ani po sedmdesátce na zasloužený volejbalový odpočinek ne a ne odejít!

9. Institut Václava Klause bude pokračovat v udělování svých cen. Po profesoru Knížákovi, který ji získal v roce 2015 za dlouhodobý přínos k rozvoji české kultury a za prosazování myšlenek svobody a politické demokracie, budou v roce 2016 následovat další Klausovi přátelé.

10. Ani pod čínským vedením se pražská Slávie ligovým mistrem nestane. Po návštěvě Číny, kam se prezident Zeman podle svých slov jel učit, jak stabilizovat společnost, proběhla stabilizace zatím jen ve fotbalovém klubu Slavie Praha, ale bez očekávaného výsledku. Agentura JéPéPé doufá, že případná stabilizace celé společnosti se setká s podobným „úspěchem“.

11. Rtuťovitý stařík se svého titulu HgS nevzdá. Přestože manželka mu již několik let navrhuje, aby přijal nový titul SHg, tj. Senilní, ale hravý geront, který by byl pro jeho současný fyzický i psychický stav mnohem výstižnější, HgS i v roce 2016 jejímú naléhání odolá.

Na závěr svých prorocství agentura JéPéPé znovu upozorňuje, že nejsou zaručená; u některých je sice skoro jisté, že se uskuteční (např. 2, 3, 4, 9, 11), ale jiná téměř určitě nenastanou (např. 7).

HgS

ŘEVNICKÉ OBČANSKÉ SDRUŽENÍ otevřelo svoji NÁRUČ před 15 ti lety

Letos je to již 15 let, co MUDr. Vladimíra Hejmová založila neziskovou organizaci OS Náruč, která pomáhá lidem se zdravotním postižením začlenit se do běžného života. Náruč provozuje denní stacionář a malou chráněnou pekárnu v Dobříchovicích a kavárnu Modrý domeček v Řevnicích.

Hlavní činností Náruče je poskytování několika sociálních služeb, které vedou k aktivizaci, podpoře a získávání sociálních dovedností a pracovních kompetencí lidí se zdravotním postižením.

Sociální služby stojí každoročně téměř 3 miliony korun. Část těchto prostředků dokáže občanské sdružení vygenerovat samo – produkcí gastronomických výrobků kavárny Modrý domeček a pekárny v denním stacionáři. Další část musí získat z dotací, z příspěvků nadací a z darů firem a jednotlivců, což je čím dál složitější.

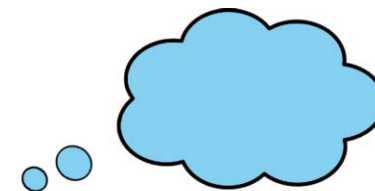
Pokud je Vám naše činnost sympatická, staňte se našimi dárci i Vy! Přímou na webových stránkách www.os-naruc.cz si sami zvolíte částku, kterou nám chcete přispívat. Pro vaši představu - např. pravidelný měsíční příspěvek 500 Kč umožní našim zaměstnancům na chráněných pracovních místech čerpat téměř 20 hodin sociální rehabilitace ročně!

Podpořte nás i jinak. Přijďte do kavárny, na vánoční trhy do Řevnic i Dobříchovic. Kupujte naše výrobky a přijďte si zazpívat na každoroční řevnickou „Rybofku“ 24. prosince před Modrý domeček. Sledujte nás na Facebooku.

Náruč děkuje všem, kteří ji po celá léta pomáhají a podporují její činnost. Třeba to v příštím roce budete i Vy?

Mgr. Zuzana Dudáková
Ředitelka občanského sdružení Náruč

ŠKOLNÍ zamyšlení

V září usedli žáci do školních lavic, aby se opět po prázdninách věnovali vzdělávání. Od té doby uběhly více než dva měsíce a za tu poměrně krátkou dobu proběhla ve škole spousta akcí. Ale asi nejvýznamnější událostí, nejen pro školu, ale pro celou Dobříchovice, bylo vyhlášení každoroční

soutěže *Stavba roku*. Jak je již všeobecně známo, přístavba naší školy byla oceněna a v této soutěži pro letošní rok spolu s dalšími čtyřmi stavbami zvítězila. Nebylo to ovšem jediné ocenění, které tato povedená stavba letos získala. Obdržela i cenu čtenářů v 17. ročníku velmi prestižní soutěže

Best of Realty - Nejlepší z realit, která byla vyhlášena 11. 11. 2015 v prostorách České národní banky. O nové budově jako takové bylo napsáno již dost, ale co bych chtěl zmínit, je, že tato stavba je nejen krásná, ale i účelná a všem se v ní dobře daří, jak dětem na jedné straně, tak pedagogům na straně druhé. Je opravdu příjemné sledovat, jak se děti v této budově chovají, nic neničí a je viditelné, že jsou k sobě všichni tak nějak více ohleduplní. Je tedy patrné, že hezké a příjemné prostředí pomáhá vychovávat a kultivovat mladého člověka. Krásná škola a snaha v ní co nejlépe vzdělávat a vychovávat mladou generaci je v naší škole tak trochu v kontrastu s koncepcí našeho školství. Toto téma je ovšem na dlouhé povídání. Uvedu jen příklad, jak některé věci řeší v Německu a jak u nás. V říjnu měly děti naší školy možnost vycestovat do Německa, kde se týden vzdělávaly v německém jazyce a někteří naši učitelé zase měli možnost seznámit se s německým školstvím a jeho koncepcí. Všechno, co se tam děje, má smysl a je koncepčně spjata s reálným životem a dalším středoškolským vzděláváním. Veškeré vzdělávání je spjata s praxí, výuka probíhá v podstatě v laboratořích, dílnách, ateliérech či v knihovně. V kontrastu s těmito podmínkami v Německu se uvažuje, že se v našich školách zakáže práce s chemikáliemi, což znamená, že se pravděpodobně budou naši studenti dívat na pokusy jen na interaktivní tabuli. Co by tomu asi říkal J. A. Komenský, který byl velkým zastáncem školy hrou? V Německu děti neodcházejí na víceletá gymnázia, v osmém a devátém ročníku mají všichni praxi 14 dní ve firmách a výrobních podnicích. Po absolvování devátého ročníku odcházejí jen ti, kteří se chtějí věnovat řemeslu. V desátém ročníku zůstávají ti, kteří mají studijní předpoklady. U nás je to opačně, z pátého a sedmého ročníku odcházejí děti na víceletá gymnázia, a proto

je koncepční práce školy v osmém a devátém ročníku velmi komplikovaná, obzvláště pak motivace v devátém ročníku je obtížná. Dříve byl u nás aspoň zrušen devátý ročník a základní škola končila v osmém ročníku, ale pak přišly silné ročníky na střední školy, kapacita nestačila, a tak se rozhodlo, že základní škola bude mít opět devět ročníků. Je tohle snad koncepce? Silná populace odešla, ale devátý ročník v základní škole zůstal a množství středních škol již několik let nemá dostatek studentů, a tak si jejich náboráři v naší škole podávají dveře. Je až s podivem, že pak přijmou i žáky se čtyřkami. Není se však čemu divit, každá škola je ekonomicky závislá na počtu dětí, a tak dělá, co může. Koncepční chybou bylo dovolit vznik tolika středních škol, a tím v neposlední řadě v podstatě zrušit učňovské školství. Co s tím teď? Možná by se jen stačilo kouknout kousek za naše hranice, tam se zdá, že vše je tak, jak má být. Těch pár našich učitelů, co bylo v Německu, už také ví, že je to reálné.

Naše škola nezávisle na těchto vnějších podmínkách má svou koncepci a pedagogické cíle, které se snaží postupně naplňovat. Od září proběhlo ve škole několik zajímavých akcí. Vybíráme ty nejzajímavější. V týdnu od 5. do 11. října jsme na naší škole již podruhé hostili šestičlennou skupinu studentů z různých koutů světa. Tito studenti byli u nás na základě mezinárodního vzdělávacího projektu EDISON – AIE-SEC. Skupinka to byla skutečně různorodá – Dalai z Brazílie, Adina z Rumunska, Wayne z Malajsie, Konatsu z Japonska, Linh z Vietnamu a Maram z Tunisu. Během pěti dnů stážisté prošli postupně všemi ročníky v budově 2. stupně, v některých třídách byli i několikrát. Rozvrh hodin, který jsme jim připravili, se orientoval na předměty, jejichž náplní jsou realie. To znamená, že žáci se seznámili s historií, zeměpisnými informacemi, přírodou a kulturním bohat-

stvím, či vztahy ve společnosti všech výše zmíněných zemí. Dorozumívacím jazykem byla angličtina.

Škola získala z Výzvy č. 56 a 57 operačního programu Vzdělávání pro konkurenceschopnost více než milion Kč. Díky tomu se mohli někteří žáci učící se němčinu vydat na zkušenou do německého Eschwege, kde se celý týden (5. – 9. 10. 2015) zdomakovali v němčině. Město Eschwege leží uprostřed Německa a také Evropy. Má krásně zdobené domy a plno zajímavých míst. Děti se kromě výuky věnovaly i poznávání této části Německa. Kromě Eschwege navštívili Pohraniční muzeum, hrad Wartburg a Dračí soutěsku, dále pak města Drážďany a Lipsko.

V pondělí 21. září 2015 se žáci 1. stupně sešli společně s učiteli a hosty, aby zasadili na zahradě nový strom. Promluvili hosté včetně pana starosty, děti pak sázely strom. Celé akci předcházela motivační přípravný týden, kdy se děti nad stromy se svými učitelkami zamýšlely, povídaly si o nich a malovaly je. To celé by nebylo vlastně nic až tak zvláštního, kdyby se touto akcí nepřipojily k celosvětovému environmentálnímu projektu "Plant a Tree for Peace", který pomáhá odstraňovat lhostejnost obyvatel Země k životnímu prostředí i dění mezi lidmi. U stromu byla umístěna jmenovka se základními údaji a děti o něj budou pečovat. Tento strom ovšem nebyl jediný, který děti naší školy sázely. V úterý 12. 11. 2015 byla před školní zahradou u 1. stupně zasazena hrušeň. Jedná se hrušeň, která vznikla naroubováním z Lidické hrušně, jediného stromu, který zůstal živý po vyhlazení obce Lidice a jejím srovnání se zemí nacisty v červnu 1942. Lidická hrušeň je nyní památným stromem a roste u současné hlavní cesty Památníku Lidice. Tohoto aktu se zúčastnily děti naší školy, dále delegace z Lidic, odkud přijela i paní Miloslava Kalibová, jedna ze tří posledních lidic-

kých žen, které přežily hrůzné činy nacistů. Slavnostního aktu se zúčastnili i zástupci Dobřichovic v čele s panem starostou. Po zasazení stromu se všichni sešli ve škole, kde proběhla velmi zajímavá debata o této pohnuté době.

Velký úspěch zaznamenali naši žáci (6. – 8. ročník), získali v pátek 6. 11. 2015 druhé místo v okresním kole ve florbalu. Je to historicky první umístění na „bedně“ v tomto sportovním odvětví. Kluci postupovali vítězně skupinou, přes čtvrtfinále a semifinále až do finále, až tam poprvé prohráli, a to se školou v Rudné. Tato prohra ale nemusí bolet, protože družstvo Rudné hraje současně v asociaci florbalových klubů, kde patří k nejlepším. Ostatně na mnoha školách v našem okrese se florbalu věnují závodně. Jak už bylo napsáno, škola získala v rámci Výzev 56 a 57 přes jeden milion Kč a díky těmto financím jsme od začátku tohoto školního roku realizovali tyto aktivity (pouze výčet):

- bylo realizováno 35 čtenářských dílen pro žáky
- zakoupeno 440 kusů knih pro žáky v papírové podobě
- čtyři učitelé absolvovali jazykové zahraniční kursy
- jeden učitel absolvoval stáž na zahraniční škole
- byl realizován zahraniční jazykově – vzdělávací pobyt pro žáky v Německu
- tři učitelé cizích jazyků se zapojili do vzdělávání formou blended learningu
- bylo zakoupeno vybavení školních dílen (technické nářadí) v hodnotě 148.000,- Kč.

Jak je vidět, akce střídá akce, prostě se ve škole nenudíme a všichni se snažíme, aby škola byla nejen místem výchovy a vzdělávání, ale i místem, kam všichni chodí rádi.

B. Stejskal

NOVÁ ÉRA

Centra komplexní péče Dobřichovice

Centrum komplexní péče Dobřichovice bylo založeno na konci roku 2001 MUDr. Danou Jenšovskou (lékařka ORL), současnou majitelkou a jednatelkou a Mgr. et Mgr. Janou Týkalovou (fyzioterapeutka a psychologka), která je ředitelkou zařízení. Od samého vzniku bylo cílem vytvoření zdravotnického a výukového zařízení, které by pracovalo „komplexně“ v pohledu na pacienta, ve smyslu týmové spolupráce a v propojení klinické a vzdělávací funkce zařízení. V tomto roce (2015), který byl tak významně ovlivněn přípravami a realizací velkých stavebních úprav, slaví CKP Dobřichovice již 13 let úspěšného fungování.

Z historie

Centrum komplexní péče Dobřichovice (dále CKP Dobřichovice) bylo založeno v roce 2001. V prvních letech fungování nabízelo dva zdravotnické obory: ORL a fyzioterapii. V roce 2004 byl spuštěn provoz v zrekonstruovaném domě v ulici Na Vyhliďce č. 582 a nabídka služeb se postupně rozrůstala. V roce 2005 přišel do centra rehabilitační lékař MUDr. Jan Hnízdil. Osmiletá intenzivní spolupráce byla oboustranně velmi důležitá. Společně se podařilo významně rozvíjet povědomí o komplexním přístupu a psychosomatice jak mezi laickou, tak odbornou veřejností. V posledních letech jeho působení do CKP Dobřichovice přijíždělo obrovské množství pacientů z celé ČR. V roce 2013, po vzájemné dohodě, byla spolupráce ukončena a MUDr. Hnízdil začal s budováním vlastního zdravotnického zařízení. V roce 2006 se nabídka dále rozšířila o psychologické služby. První klinickou psychologičkou byla Mgr. Danuše Jandourková,

současná vedoucí týmu psychologů.

V roce 2008 byla založena pro prof. MUDr. Karla Lewita, DrSc. ordinace neurologie a myoskeletální medicíny. V roce 2008, kdy mu bylo 92 let, stále ještě aktivně pracoval a vyučoval. Několikrát týdně dojížděl z Dobřichovic, kde Lewitovi žili, do Prahy. V rámci úspory času a energie, protože, jak sám říkal „již nebyl nejmladší“, se rozhodl, k velké počtě našeho zařízení, pracovat v CKP Dobřichovice. Do centra tak díky panu profesorovi přijížděli i pacienti, lékaři a fyzioterapeuti z celého světa. Pan profesor u nás pracoval a vyučoval až do roku 2013.

Proměny prostor

Pro obrovský zájem pacientů a pro potřebu rozšíření služeb si centrum v roce 2008 pronajalo prostory ve 2. patře domu. V roce 2012 došlo k odkoupení těchto prostor a převedení do vlastnictví firmy. Postupně se ukázalo, že je důležité efektivnější propojení ordinací

Mgr. Jana Týkalová (vlevo) a MUDr. Dana Jenšovská

v přízemí s prostorami ve 2. patře a centrum tedy na letní měsíce 2015 naplánovalo stavební úpravy. Mimo jiné byla vybudovaná centrální chodba, která spojuje hlavní prostorovou recepci a prostory u výtahu. Dále se zapracovalo na počítačovém propojení obou pater. Velmi důležitou součástí úprav bylo také vytvoření multifunkčního sálu. Poskytuje možnost jej rozdělit na 2 terapeutické místnosti a tělocvičnu, či jej otevřít tak, aby bylo možné pořádat konference až do počtu 50 osob. Variabilita sálu je možná díky technologii mobilních příček, jeho důležitou součástí je akustický strop. V plánu je další dovybavení sálu audio a video technikou.

Den otevřených dveří

Ve čtvrtek 15. 10. 2015 pořádalo CKP Dobřichovice Den otevřených dveří. Zaměstnanci centra: rehabilitační lékaři, fyzioterapeuti, psychologové, ale i MUDr. Jenšovská a Mgr. Týkalová po celý den prováděli upravenými

prostory a seznamovali návštěvníky s našimi službami. Součástí programu bylo setkání s MUDr. Jenšovskou a Mgr. Týkalovou, které shrnuly uplynulých 13 let fungování centra. Multifunkční sál byl postupně otestován vystoupeními. Nejprve prostorově 40 hrajícími, zpívajícími a tančícími dětmi ze souboru Notičky, dále pak 21 děvčaty z Rebels O.K., která roztáčela švihadla doslova od podlahy ke stropu. Akustiku sálu se speciálně upraveným stropem mohli ocenit posluchači mezzosopranistky Jany Lewitové.

V jedné místnosti bylo promítáno krátké video s názvem *Vyhmátnout, vomakat, pochopit*. Návštěvníci tak mohli zavzpomínat na prof. Lewita.

Naše organizační schopnosti byly otestovány odstávkou elektrické energie, která trvala od 7.30 do 15.00 hod., tedy po většinu slavnostního dne. Za světlo a funkčnost elektrotechnických zařízení děkujeme Jiřímu Jánskému, který se postaral o agregát.

Současnost a pohled do budoucnosti

„Komplexnost“ přístupu CKP Dobřichovice můžeme spatřovat v poskytování služeb klientům napříč věkovými kategoriemi i napříč diagnózami. Pacienti zařízení jsou miminka, děti, dospělí i senioři. Léčbu naše zdravotnické zařízení nabízí v rozsahu od těžkých celoživotních handicapů, přes úrazové stavy, funkční bolesti pohybového systému až po psychosomatická onemocnění. Klientům centrum pomáhá rozvíjet potenciál zdraví také v rámci seberozvojových terapeutických programů a preventivní péče.

Od samého počátku CKP Dobřichovice propojuje svoji klinickou práci s pacienty také s výukou a vzděláváním. Organizuje klinické semináře, odborné kurzy, workshopy a konference. Lékaři, fyzioterapeuti a psychologové vedou odborné stáže a výuku studentů ve svých oborech. CKP Dobřichovice je akreditovaným pracovištěm pro vzdělávání v oboru klinická psychologie.

CKP Dobřichovice se nezabývá pouze vzdě-

láváním odborníků, ale dlouhodobě se zaměřuje i na programy, semináře a workshopy pro pacienty a laickou veřejnost.

Od roku 2015 je primářkou centra MUDr. Barbora Danielová, která jako jedna z mála lékařů v ČR má osvědčení pro psychosomatickou medicínu. Díky uzákonění oboru psychosomatika jako oficiálního oboru medicíny, personálnímu vybavení a dlouholetým zkušenostem CKP Dobřichovice v tomto roce podalo žádost o akreditaci pracoviště jako výukového centra pro lékaře v nástavbovém oboru Psychosomatická medicína. Po odborné a právní stránce je akreditace zaštitěna Společností psychosomatické medicíny Jana Evangelisty Purkyně, v jehož výboru pracuje Mgr. Týkalová a Mgr. Jandourková.

Na jaře v roce 2016 plánuje CKP Dobřichovice uspořádat mezinárodní odbornou konferenci ke 100. nedožitém narozeninám prof. Lewita.

*Mgr. et Mgr. Jana Týkalová,
Mgr. Hana Sladká*

ZA MARYŠKOU SANDIFORD-PELLÉ (24. března 1922 – 19. listopadu 2014)

Letos v listopadu tomu byl rok, co zemřela v Paříži po dlouhé nemoci paní Maryška. Ačkoliv stále na cestách, ráda se vracela do své vily v Dobřichovicích. Zde ve dvou místnostech, které měla zprvu po restituci jako jediné k dispozici, si vytvořila útulný byt se spoustou památek na svého otce. Ti, kdo ji znali, si na ni jistě uchovají milou vzpomínku. Měla velké osobní charisma. Díky mladistvému duchu i ve stáří stále činorodá, plná elánu, vždy originální. Žena, která se pohybovala v nejvyšších kruzích francouzské společnosti, působila vždy přirozeně, spontánně a přátelsky, naprosto vzdálena jakékoliv okázalosti a konformitě. Její dcera, paní Isabelle Monzini, napsala pro Kukátko následující krátkou vzpomínku:

Maminka byla jedinou dcerou generála Maurice Pellé a Jarmily Braunerové. Narodila se v Cařihradu v době rozpadu Osmanské říše. Její otec tam byl vyslán jako Vysoký komisař Francouzské republiky na Východě: jeho úkolem bylo dohlížet za dohodové velmoci na to, aby byl respektován nedávno uzavřený mír. Generál Pellé zemřel o dva roky později, pár měsíců po zahájení stavebních úprav vily, kterou zakoupil v Dobřichovicích.

Maryška vyrůstala v rodině své matky, ovlivněna osobnostmi jako byla malířka Zdenka Braunerová, její teta.

Maryška chodila do katolické školy pro dívky v Paříži a až do druhé světové války trávila se svou matkou prázdniny v Dobřichovicích. Když dokončila studium jazyků a literatury, tak se Maryška vdala za Angličana Johna Sandiforda. Narodily se jim čtyři dcery: Marie-Céline, Bernadette, Isabelle Zdenka

a Marie-Hélène. Manželé organizovali tematické literární večery, vydali korespondenci mezi Jarmilíným strýcem spisovatelem Élémiem Bourgesem a sestrami Braunerovými a přeložili několik literárních děl do angličtiny, na příklad *Soužití* a *Naruby* spisovatele Jorise Karla Huysmanse. John byl obchodním atašé na velvyslanectví Velké Británie v Paříži a z tohoto světa odešel ve stejnou dobu, kdy byla rozbořena berlínská zeď. Maryška se vrátila do Dobřichovic, kde jí byla restituována rodinná vila. Maryška ji dala opravit a zařadit jako kulturní památku.

Maryška na cestách. Ti, kteří ji znali, se jistě usmějí při vzpomínce na její červené auto, v němž (a na němž) bývalo naloženo neuvěřitelné množství věcí včetně dárků: hořčice a šunka z Prahy, čokolády z Belgie, obrázky a bonbony z Anglie a vína a sýry z Francie. Byla vždy připravená k cestě do Francie, do Anglie nebo do Čech.

Pohled do sálu při setkání s MUDr. Jenšovskou a Mgr. Týkalovou

Maryška v r. 1994

Maryška s manželem Johnem v r. 1947

Maryška s matkou Jarmilou v Dobřichovicích (1937)

Maryška stavitelka. Architektka, malířka, instalatérka, elektrikářka nebo švadlena, Maryška se ničeho nebála, neustále zkoušela nová a originální technická řešení. Ve Francii si v červené barvě vybudovala svůj český svět, po kterém se jí tak stýskalo. Maryška sdílá. Mluvila několika jazyky, hodně a nahlas, a slovní projev doprovázela živou gestikulací. Ráda přikrášlovala skutečnost a vylepšovala historky, hlavně ty o svých rodičích, na které byla velmi pyšná. Maryška byla nápaditá a velmi bystrá, a ráda byla středem pozornosti společnosti. Milovala dramatické příběhy, s potěšením přeháněla a opovrhovala vším, co jí přišlo fádni a měšťácké. Uměla být stejně zarytá zásadová jako vrtkavá – k tomu ji vedla její touha pobavit se protiklady, rétorikou nebo provokací. Byla spontánní, instinktivní a dost nepředvídatelná. Její soudy byly

radikální, s absolutní platností, náruživé. Milovala malíře Turnera a Picassa, skladatele Wagnera a Ravela, ... a nesnášela ty ostatní. Ráda říkala, že osvobozující smích je všelékem. Zkrášlovala skutečnost stejně, jako zdobila svá obydlí. Ve své práci *Smích u Solženicyna* píše, že humor se prolíná s úsměšky na hranici mezi smíchem a zoufalstvím, na hranici víry a pověry. Maryška každého, kdo se s ní setkal, svým způsobem poznamenala, tak dokonale představovala charakter obou svých vlastí, svých rodičů a jejich předků – vojevůdců, politiků, umělců. V posledních letech života se maminka věnovala oživení památky svého otce ve Francii i v Československu, později v České republice. Znovu vydala biografii *Le général Pellé Raoula de Thomassona* (1935), přispěla do publikace generála Jeana Le Chatelie-

ra *Lettres et souvenirs du général Pellé* v roce 1984, a pomohla vzniku doktorské práce Philippa Hausera *De Berlin à Prague, la carrière exceptionnelle du général Pellé*, která byla obhájena na Sorboně v roce 2002. Zorganizovala dvě výstavy ve spolupráci s Vojenským historickým ústavem: v Praze v roce 1990 a v Bratislavě v roce 1992. V roce 1997 byla na její popud na francouzské ambasádě v Praze slavnostně znovu instalována busta generála Pellé, která byla rovněž odhalena v Paříži v roce 2004 na Ambasádě České republiky.

zajímavou publikaci „Generál Pellé – obrázkový deník“, kterou v roce 2010 vydalo Ministerstvo obrany ČR v české a francouzské verzi (informovala jsem o ní v tehdejší vydání *Kukátko*). Podílela se na řadě výstav s tímto tématem, z nichž největší proběhla r. 2012 v památníku ve francouzském Verdunu. Nově spolupracovala i na výstavě v Roztokách u Prahy, která je věnována dvěma osobnostem, jejichž osudy se protnuly v krátkém období po 1. světové válce. Má název *Maurice Pellé – Zdenka Braunerová, cesty osudů mezi Čechami a Francií a potrvá do 28. března příštího roku*.

*Isabelle Monzini Sandiford-Pellé
Přeložila Klára Notarová-Šonková*

Paní Isabelle pokračuje v práci své matky a seznamuje českou i francouzskou veřejnost s osobností svého dědečka. Napsala velmi

Isabelle Monzini byla letos vyznamenána Zlatou lípou ministra obrany ČR za šíření dobrého jména České republiky.

Zdenka Hochová

JARMILA NOVOTNÁ, baronka v české a světové opeře

Je to podle mě jeden z nejsilnějších a nejzajímavějších osudů českých žen dvacátého století. Kdo jiný se stal pěveckou primadonou Národního divadla v sedmnácti letech? Kdo jiný si mohl celé čtvrt století vybírat role v činohře i opeře, na jevišti i ve filmu, ve Starém i v Novém světě? Kdo jiný svou kariéru v podobné míře proměnil ve službu své zemi, aby se mu za to ta země nakonec nezapně odvděčila? Život operní pěvkyně Jarmily Novotné (1907-1994) byl navíc léta spojen s naším krajem – hlavně se zámekem v Litni u Berouna, kde Jarmila Novotná žila se svým mužem Jiřím Daubkem před druhou světovou válkou a krátce i po ní. Odtamtud je oba hned dvakrát vyhnali ze země nacisté (1939) a po nich komunisté (1948).

Jarmila Novotná je autorkou zajímavé memoárové knihy. Vyšla v roce 1991 česky pod názvem *Byla jsem šťastná*. V té knize jsem ji jako čtenář poznal nejdřív, ještě před tím, než jsem měl možnost slyšet její nahrávky. Těch dnes existuje spousta a vlastně jich pořád přibývá, tak jak světové gramofonové společnosti vydávají z archivů nové a nové záznamy kdysi živě provedených oper, koncertů apod. Zajímavé je, že sama Jarmila Novotná v těchto nahrávkách těžiště své práce neviděla. V době, kdy byla na vrcholu, tedy v třicátých a čtyřicátých letech minulého století, nebyl zvukový záznam technickou kvalitou srovnatelný se zážitkem, jaký se nabízel návštěvníkům opery. Tehdejší nosiče nabízely o kvalitě hudby nebo zpěvu jen základní informaci. Nebylo

tedy divu, pokud dobří pěvci jako Jarmila Novotná dávali přednost živým vystoupením a kontaktu s publikem.

Dlouho jsem si ji tedy v dalších letech jen představoval: na základě četby její knihy i poslechu alb, jako byl písňový komplet českých, moravských a slovenských Lidických písní (kde ji za druhé světové války na klavír doprovázel Jan Masaryk). A pak také z návštěv Litně, kterou jsem si před dvaceti lety rychle oblíbil i s celou okolní krajinou. Reliéf krajiny je snad to jediné, co člověk zatím nedokáže změnit. Chodil a jezdil jsem si tam po těch cestách okolo Litně a říkal jsem si, jak asi Jarmila Novotná bylo, když se tam dívala vlastníma očima.

Občas, při práci na jiných knihách, se mi stávalo, že jsem v archivech narazil na materiály obsahující její jméno. Vlastně na ni člověk narazil, ať dělal skoro na čemkoli. Psát o T. G. Masarykovi nebo o jeho synu Janovi, o bankéři Jaroslavu Preissovi, o prezidentu Edvardu Benešovi nebo o novináři Ferdinandu Peroutkovi znamenalo, že se člověk dřív nebo později setkal taky se jménem Jarmily Novotné; s většinou vlivných lidí novodobých českých dějin se Jarmila Novotná prostě znala.

Ale úplně stejné to s ní bylo, dokonce i když se s ní člověk vydal mimo český horizont. President Masaryk si kdysi Jarmilu Novotnou vybral jako jednoho z tehdy mladých umělců, kteří měli podle jeho představ ve světě šířit nejen svou vlastní slávu, ale taky slávu země, z které pocházeli, slávu demokratického Československa. (Podobně TGM

pomohl i začínajícímu klavíristovi Rudolfo Firkušnému nebo dirigentovi Rafaelu Kubelíkovi.) Tak se Jarmila Novotná už v roce 1929, v dvaadvaceti letech, stala hvězdou operního Berlína. A po nástupu nacistů (pro které zpívat nechtěla) zas milovanou pěvkyní meziválečné Vídně. A když ji v roce 1939 z Evropy vyhnala válka, zakotvila na celých šestnáct let v Newyorské Metropolitan opeře. Žádnému jinému českému pěvci či pěvkyni, dokonce ani Emě Destinnové, se to předtím ani potom nepovedlo.

Nejenže se všude, kam přišla, stala hvězdou první velikosti. Ruku v ruce s uměleckým úspěchem u ní vždycky šly i úspěchy společenské. S kuráží, kterou jinak u Čechů pozorujeme spíš zřídka, dokázala mluvit jako rovný s rovným nejen s největšími umělci, ale i s politiky a byznysmeny. Arturo Toscanini, jeden z nejvýznamnějších dirigentů dvacátého století, si považoval za čest, pokud zpívala při představeních, která vedl. Fenomenální divadelní režisér Max Reinhardt nabízel Jarmile Novotné nejlepší role ve svých projektech v Evropě i v Americe. Její zpěv poslouchali američtí prezidenti, Dwightem Eisenhowerem počínaje (Novotná mu v roce 1952 zpívala při jeho první inauguraci) a Georgem Bushem starším konče. Přátelské kontakty Novotná udržovala s představiteli nejvlivnějších podnikatelských rodin, jako byly dynastie Astorů, Vanderbildtů atd.

Ta její kuráž mě na ní zajímala myslím ještě víc než její úspěchy. Zpívat jako ona běžný člověk nedokáže, podobný talent se rodí

jednou za desítky let. Ale nebát se jako ona, to smí každý, říkal jsem si. Napsal jsem tedy knihu o ní jako příběh lidské a umělecké odvahy. Jako příběh ženy, která přijímá ty nejsložitější výzvy, jaké jí život staví do cesty, platí za to samozřejmě, ale dokáže udržet svůj život ve směru, který si kdysi, na začátku, vytyčila.

Za to, že práce na té knize přešla z fáze snů do fáze uskutečňování, vděčím občanskému sdružení Zámek Liteň, které v posledních letech na přelomu léta a podzimu každoročně pořádá v Litni Festival Jarmily Novotné a i mnoha jinými způsoby se o její odkaz dobře stará. Od chvíle, kdy jsme se domluvili, že kniha vznikne, do okamžiku, kdy ležela hotová na stole, neuplynuly ani dva roky. Byla to pro mě nakonec mnohem víc než běžná práce na životopisné knize, kterých jsem předtím vydal skoro dvě desítky.

Vlastně jsem byl rád, že věci, které v jejím životě nejtěsněji přiléhaly k její osobě, Jarmila Novotná kdysi odvyprávěla sama. Bylo tedy víc místa na souvislosti. Tak se stalo, že se mi do toho příběhu jedné výjimečné ženy dostaly nějak i životy nás ostatních, kdo výjimeční nejsme. Je to myslím nakonec trochu kniha o naší společnosti, o tom, proč se k sobě chováme, tak jak se chováme, a proč v tom pokračujeme, i když s výsledkem často nebyváme spokojeni. A že to jde změnit k lepšímu, samozřejmě, protože změnit něco k lepšímu můžeme vždycky.

Pavel Kosatík
<http://kosatik.eu/>

DOBŘICHOVIČTÍ OBČANÉ

v řadách zahraničních armád během 2. světové války

V tomto příspěvku se chci věnovat občanům Dobřichovic, kteří bojovali v řadách naší (nebo spojenecké) zahraniční armády za svobodu naší vlasti.

Rád bych poděkoval dobřichovickému kronikáři Václavu Kratochvílovi, který mi velmi pomohl s vyhledáváním informací, o tom, kdy se níže uvedení vojáci přistěhovali do Dobřichovic.

V období druhé světové války bylo Československo rozbito a v Čechách byl nacistický okupační režim, ale přesto v zahraničí vznikaly vojenské jednotky, tvořené jednak Čechy a Slováky, kteří po okupaci emigrovali, ale také našimi krajany, kteří dlouhodobě žili v zahraničí. Po vypuknutí druhé světové války 1. září 1939 se první jednotky začaly organizovat v Polsku, ale jeho rychlá porážka nedovolila toto úsilí dokončit. Později se hlavní část vojenského zahraničního odboje přesunula do Francie, kde se vytvořila mj. 1. československá divize, která se spolu s našimi letci přímo účastnila bojů na frontě. Porážka Francie však donutila naše vojáky přejít do Velké Británie (nebo do území pod její správou na Středním východě). Zde se postupně vytvořily československé jednotky (jedna brigáda pozemního vojska, tři stíhací a jedna bombardovací peruť), přičemž se velmi proslavili zvláště naši letci. Protože k německé invazi do Velké Británie nikdy nedošlo, zapojili se příslušníci pozemního vojska do bojů až po invazi spojeneckých vojsk do Francie v roce 1944. Současně vznikla v roce 1940 československá jednotka (pěší prapor) na Středním východě, která se nejvíce proslavila v bo-

jích o přístav Tobruk v severní Africe. Když v roce 1943 německá a italská vojska v Africe kapitulovala, byli naši vojáci přesunuti do Velké Británie, aby posílili naše tamější jednotky.

V roce 1941 se válka rozšířila i na východ, když Hitler zaútočil na Sovětský svaz, v důsledku čehož se od jara 1942 začala v uralském městě Buzuluk formovat československá jednotka. Ta se postupně rozrostla z jednoho praporu až na armádní sbor a jejíž nejnámější místa bojů jsou např. Sokolovo, Kyjev a Dukla. Příslušníci čs. armádního sboru (druhá paradesantní brigáda) se zapojili i do bojů ve Slovenském národním povstání, kam byli přepraveni letecky.

I mezi rodáky a občany města Dobřichovice byli muži a ženy, kteří se zúčastnili těchto bojů, přičemž dosud se podařilo vyhledat jedenáct jmen a není vyloučeno, že se jejich počet ještě rozroste. Pokud by někdo z čtenářů znal nějaké údaje o dalších vojácích z Dobřichovic a okolí, budu vděčný za každou informaci nebo fotografii. Z níže uvedeného seznamu je vidět, že bojovali na všech frontách. Ne všichni sloužili v československé zahraniční armádě, hned tři pozdější „Dobřichovičáci“ sloužili v Jugoslávii u Titových partyzánů. I ti mají status zahraničních vojáků, protože zjednodušeně řečeno koncem války západní Spojenci uznali vůdce komunistů Tita jako nového vládcе Jugoslávie a spolupracovali s ním namísto dosavadní královské exilové vlády.

Václav Beran nar. 8. září 1913 v Chrudimi. Sloužil u 1. čs. armádního sboru v SSSR od

1942 do 1945. Již před válkou se stal důstojníkem. Po okupaci českých zemí přešel ilegálně hranici do Polska, kde vstoupil 25. července 1939 do čs. zahraniční armády. V letech 1939-1940 zastával funkci proviantního důstojníka, 1940-1943 byl hospodářem Čs. vojenské jednotky v SSSR, 1943-1944 byl intendantem 1. čs. brigády v SSSR a v letech 1944-1945 byl i nadále intendantem a současně velitelem týlu.

Patřil mezi těch několik důstojníků, kteří se podíleli na činnosti čs. jednotky na východě od jejího vzniku v Buzuluku až po příchod do Prahy. Během bojů na východní frontě byl 21. srpna 1944 raněn u Přemyslu. Po válce zůstal Václav Beran sloužit v armádě, dosáhl hodnosti podplukovníka a byl v letech 1946-1949 profesorem na Vysoké škole válečné. V roce 1947 si vzal Annu Šuttovou.

V letech 1949-1952 byl vězněn a zbaven hodnosti. Po zatčení byla jeho rodina (viz níže) vystěhována z Prahy do Dobřichovic. V roce 1964 byl rehabilitován a v roce 1968 se vrátil do armády, kde sloužil do roku 1970. Od roku 1950 bydlel s rodinou v Dobřichovicích, v ul. Za Mlýnem 317. Z Dobřichovic odešel dne 17. 11. 1994 do Domova důchodců v Mníšku pod Brdy, Skalecké nám. 500 (viz Jiří Šutt). Zemřel v roce 1996.

Anna Beranová, dříve Šuttová, rozená Perná, nar. 18. února 1909 v SSSR – Kvasilov, Ukrajinská SSR

Sloužila u 1. čs. armádního sboru v SSSR od 1942 do 1945. Dosáhla hodnosti poručíka. V roce 1947 se podruhé vdala za Václava Berana. Od roku 1950 bydlela v Dobřichovicích, ul. Za Mlýnem 317. Zemřela 26. 3. 1981.

Jiří Šutt nar. 11. srpna 1927 ve Vilniusu (dnešní Litva)

Jeho otec byl Jakub Šutt, který byl nejspíš

popraven Stalinovou tajnou policií v Katyňském lese. Jeho matkou byla Anna Beranová (viz výše).

Jako šestnáctiletý vstoupil do čs. zahraniční armády v roce 1942 v Buzuluku. Účastnil se bojů na východní frontě. V období květen 1944 – září 1945 absolvoval pilotní školu v SSSR. Po válce zůstal Jiří Šutt sloužit v armádě. Dne 4. 9. 1949 havaroval během leteckého dne v Brně, když předváděl se svým letounem vzdušnou akrobacii. Následně byl přeložen do výslužby jako invalida. Spolu s matkou byl po zatčení nevlastního otce vystěhován z pražského bytu do Dobřichovic. V Dobřichovicích bydlel od 20. 5. 1950 v ul. Za Mlýnem 317 až do odchodu do Domova důchodců v Mníšku pod Brdy (společně se svým nevlastním otcem V. Beranem) dne 17. 11. 1994. Zemřel v roce 1998.

Karel Darda nar. 5. září 1914 v Ludině (pozdější Jugoslávie, dnes Chorvatsko)

Pocházel z české rodiny, která se usadila v Chorvatsku. Po útoku na Jugoslávii a následném rozbití státu se zapojil do protifašistického odboje. V letech 1942-1943 byl vězněn, jugoslávský partyzán v letech 1944-1945. V boji u obce Prespa u Bjelovarů dne 18. března 1945 byl Karel Darda těžce raněn. Po válce se přestěhoval do Československa.

V Dobřichovicích bydlel od 17. 7. 1951 ve Fügnerově ulici, předtím bydlel v Korunu okres Beroun. Zemřel 21. 4. 1995 v Dobřichovicích.

Božena Dardová nar. 19. listopadu 1922 v Ludině (tehdejší Jugoslávie, dnes Chorvatsko)

Pocházela z české rodiny, která se usadila v Chorvatsku. Spolu s manželem se zapojila v roce 1942 do odboje. Působila jako jugoslávský partyzán v období 1942-1945. Žije stále v Dobřichovicích – ostatní údaje viz Karel Darda.

Boleslav Kalous nar. 10. listopadu 1895 v Drážďanech.

Bydlel formálně v Dobřichovicích, kde měl trvalý pobyt, ale již před válkou odjel do Francie, kde fakticky řadu let žil. Odveden byl 12. prosince 1939 v Paříži, není ale jasné, jestli skutečně nastoupil k nějaké jednotce čs. armády, z jeho odvodové karty vyplývá, že se dostavil k odvodu, ale měl značné zdravotní komplikace.

Herbert Král nar. 1. srpna 1913 v Berlíně

Po okupaci emigroval do Itálie, kde se 1. 4. 1940 přihlásil do čs. zahraniční armády. Dostal se do francouzské severní Afriky. Odveden byl 9. 6. 1942 ve Velké Británii. Sloužil od června 1942 do srpna 1944 u dělostřeleckého pluku. Potom byl přemístěn z Anglie k 1. čs. armádnímu sboru v SSSR. Na východní frontě sloužil u 5. čs. dělostřeleckého pluku.

Otakar Landa nar. 19. 1. 1922 v Ludině (Jugoslávie)

Po rozbití Jugoslávie v roce 1941 vyhlásilo Chorvatsko nezávislost jako fašistický stát, který byl spojencem nacistického Německa. Otakar Landa byl jako devatenáctiletý odveden do chorvatské armády, ale dezertoval a od roku 1943 byl jugoslávský partyzán. Spolu s ním sloužil i jeho bratr Vladimír. Po válce se oba bratři vrátili do Československa, Otakar bydlel v Dobřichovicích, v ul. Ke Křížku 551, kde také dne 26. 7. 1969 zemřel. Bratr Vladimír bydlel s rodinou v sousedních Letech. Obě jejich rodiny zde stále bydlí.

Karel Lewitt nar. 25. dubna 1916 v Lublani (dnešní Slovinsko)

Studoval lékařskou fakultu v letech 1934-1938 a znovu po válce 1945-1946. Odveden 18. 10. 1939 ve Francii, sloužil u 1. čs. pěšího pluku. Po kapitulaci Francie odešel do Velké Británie, kde v letech 1940 -1942

sloužil u Pioneer Corps. Potom až do konce války v roce 1945 u čs. armády jako střelec z tanku. Jeho manželka byla Velšanka. Bydlel s rodinou v Dobřichovicích v Jiráskově ulici od 23. 5. 1961 až do své smrti 2. 10. 2014.

Alexandr/Josef Veverka nar. 13. září 1905 v Sofiovka na Volyni v tehdejším SSSR

Volyňský Čech, který byl odveden 12. 4. 1944 a přidělen jako mechanik, již 15. 6. téhož roku byl ale propuštěn z armády pro nemoc. Do čs. armádního sboru v SSSR se vrátil, stal se tankistou, účastnil se celého tažení až do Československa, v boji byl zraněn. V roce 1947 emigroval se svojí rodinou z tehdejšího Sovětského svazu do Československa. Nejprve bydlel v Nebanicích v okrese Cheb, od roku 1975 v Dobřichovicích v Bezručově ul. 638 u syna. Zemřel 5. 8. 1977 a je pohřben na karlickém hřbitově. Jeho bratr byl také příslušníkem čs. armádního sboru v SSSR a padl na Dukle.

Antonín Voříšek nar. 28. července 1913 v Lomnici nad Popelkou.

Odveden byl dne 14. 2. 1940 v Marseille (Francie). Po kapitulaci Francie odešel do Velké Británie, kde složil mj. u 2. praporu. V letech 1942-1943 absolvoval školu pro důstojníky v záloze a od 1. 9. 1943 byl zástupcem velitele tankové čety. Po vylodění spojenců v Normandii v roce 1944 se zapojil i do bojových operací, když se s čs. brigádou zúčastnil obléhání německé posádky v Dunkerque. Po válce zůstal Antonín Voříšek sloužit v armádě, dosáhl hodnosti kapitána tankového vojska. Po převzetí moci komunistickou stranou byl z armády jako západní voják propuštěn. V Dobřichovicích bydlel od mládí ve Fügnerově ul. 192, později po svatbě v Jiráskově ul. 378, od roku 1957 žil v Praze. Zemřel v roce 1974. Byl to bratr Ludmily Gemperlové.

PhDr. Pavel Buchtele, archivář

KULTURNÍ PŘEHLED

PŘEHLED KULTURNÍCH AKCÍ NA LISTOPAD A PROSINEC 2015

Podrobnější informace na toto i na jarní období najdete na webu Dobřichovic a v Informačním listu.

28. listopadu u residence 8 – 17hod.

Adventní trhy

v 17 hodin ohňostroj (tamtéž)

ve 20h Mostový ples (v hale Bios)

29. listopadu Na Vyhliďce za CKP

3. ročník orientačního běhu dětí za vánočním létajícím kaprem

start v 10 – 11hod. Přihláška k závodu: mimochodnik@centrum.cz, startovné 30 Kč.

Pořádá: Adéla Kándllová

12. prosince v residenci ve 12hod.

Dětský vánoční jarmark

Projížďka na konících, kovář, pečení placek na kamnech, vánoční dobroty, pohádka Tondy Novotného Kvaka a Žbluňka a vánoční hudba.

Pořádá: Kulturní centrum Dobřichovice ve spolupráci se Skauty, ZŠ, ZUŠ, Dětským domovem Lety a Náručí.

13. prosince v sále MUDr. F. Fürsta v 15hod.

Adventní odpoledne se zpěvem a vzpomínka na Ing. Pavla Kyzlíka

Čtení o Vánocích při dobrém víně a cukroví, živá hudba se zpěvem. Na klavír bude doprovázet Pavel Pekný.

Pořádá: Kulturní centrum Dobřichovice

18. prosince v residenci v 18hod.

Kukadýlko (dětský divadelní soubor pod vedením L. Kukulové) uvede Vánoční hru

Pořádá: L. Kukulová a ZUŠ

19. prosince v kapli sv. Šimona Judy v 19hod.

Adventní koncert operního pěvce Romana Janála a klavíristy Jaroslava Šarouna

Na programu: J. S. Bach, F. Schubert, A. Dvořák, J. J. Ryba a další.

Pořádá: ProDivadlo

A. Kudrnová

BARONKA V OPEŘE byla slavnostně uvedena do světa

Slavnostní křest knižního životopisu Jarmily Novotné s názvem *Baronka v opeře* se uskutečnil v Obecním domě v Praze 9. září. Za klavírního doprovodu dirigenta opery Národního divadla Davida Švece večer pěvecky doprovodila sopranistka Kateřina Kněžíková. Tři stovky hostů přivítala zakladatelka a ředitelka neziskové organizace Zámek Liteň Ivana Leidlová. Večerem zasvěceně provázela Martina Kociánová. Návštěvníky pozdravil také syn Jarmily Novotné George Daubek, který žije ve Spojených státech. Vpravo autor knihy Pavel Kosatík.

Večerem v Obecním domě vyvrcholil program letošního, v pořadí už 4. ročníku Festivalu Jarmily Novotné, jedna z jeho akcí však

stále probíhá. Je jí výstava nejslavnějších operních kostýmů Jarmily Novotné, zapůjčená pro tento účel vůbec poprvé newyorskou Metropolitan operou. Zájemci si mohou tyto kostýmy v pražském Obecním domě prohlédnout až do 4. ledna.

P. K. Foto Jan Branc

Jednu z recenzí z pera V. Drápelové můžete najít na webu iDnes: http://kultura.zpravy.idnes.cz/recenze-knihy-o-jarmile-novotne-dna-/hudba.aspx?c=A150911_175246_hudba_ob
O výstavě kostýmů J. Novotné: http://kultura.zpravy.idnes.cz/jarmila-novotna-vystava-kostymu-d47-/hudba.aspx?c=A150903_115317_hudba_era

JIŘÍ DAUBEK (úryvek z knihy *Baronka v opeře*)

Byl to ten nejzajímavější muž, jakého dosud v životě potkala, nejen pro svou povahu, ale i vzhledem k minulosti celé své rodiny. Jeho předkové pocházeli z Vysočiny. O pouhé čtyři generace zpět, v polovině 18. století, začali obchodovat s látkami; postupně

bohatli a investovali, od roku 1850 budovali zemědělsko-průmyslový velkostatek v Litni u Berouna a od roku 1858 i mlynářskou firmu v Brněnci na Svitavsku. Daubkův děd Josef František vedle svých podnikatelských schopností proslul i jako kulturní mecenáš:

finančně podporoval řadu českých umělců v čele se spisovatelkou Boženou Němcovou, mnohé z nich zval k sobě do Litně (Josef Mánes tam vytvořil akvarelové portréty všech jeho šesti dětí a v majetku rodiny po něm zůstal i jeho patrně vůbec nejslavnější obraz Josefína; po bratru Quido Mánesovi zase v zámecké jídelně zbyl freskový strop atd.). Coby jeden z hlavních podporovatelů stavby Národního divadla k sobě J. F. Daubek začal zvat malíře Františka Ženiška, který v rodinném zámečku v Litni-Vlencích vytvořil návrh původní opony Národního divadla plus řadu obrazů v čele se slavným Oldřichem a Boženou, umístěným dnes v Národní galerii; svého jediného syna Jiřího Šebastiána nechal (coby „Oldřicha“) sedět na koni Vulkánovi malíři Ženiškovi modelem.

Syn Jiří Šebastián Daubek nejenže si široký kulturní rozhled otce udržel, ale dál ho rozvinul; za jeho éry pro rodinu pracoval kromě jiných třeba architekt Antonín Wiehl (který v novorenesančním stylu rozšířil rodinné sídlo v Brněnci a vybudoval rodinnou hrobku v Litni), sochař Josef Václav Myslbek, malíři Václav Brožík, Vojtěch Hynais, Max Pirner, Max Švabinský a mnoho dalších. Především však Jiří Šebastián Daubek na svou dobu vzorným a technicky špičkovým způsobem zvelebil jak brněnecký mlýn, tak liteňský velkostatek, za což ho císař v roce 1896 povýšil do rytířského stavu. Že se Daubkové během tří generací stali z pláteníků šlechtici, svědčilo o mimořádné podnikavosti většiny členů rodiny. A mělo to pokračovat.

Jiří Šebastián Daubek měl tři děti. Nejstarší Marie se provdala za podnikatele a zemského poslance Josefa Bromovského; Josef, přezdívaný v rodině „Pepé“, se oženil s dcerou knížete Huga Dietrichsteina, pána na Mikulově, spřízněného s mnoha starými evropskými rody. A také nejmladší Jiří se měl podle otcových plánů oženit s nějakou princeznou a spolu se sourozenci vést a rozvíjet rodinné hospodářství z pozice aristokrata. Dostal k tomu na svou dobu kvalitní vzdě-

láni, před první světovou válkou studoval na české technice v Praze, na obchodní akademii a vysoké zemědělské škole ve Vídni a na chemické i obchodní vysoké škole v Berlíně. Mimoto si podržel vysokou kulturní úroveň své rodiny. Z dětství si Jiří Daubek pamatoval, jak za otcem do Brněnce jezdil skladatel Antonín Dvořák: komponoval, pozoroval vlaky, občas si zašel na ryby – a nabízel prý při tom dětem z kapes bonbóny i s červy, byl to génius. Do Litně na hony zas jezdil Oskar Nedbal, skladatel, dirigent a violista Českého kvarteta. Vzpomínky však neznamenaly jen nostalgii, zahrnovaly i stovky návštěv Národního divadla, kde si Daubkova rodina předplácela lóži od roku 1883. Jarmilu, jak bylo zmíněno, rodiče do Národního vodili také, i když dolů do parteru: vlastně se s Daubkovými museli v kuloárech občas potkávat, i když se neznali. Možná že se Jiří Daubek v opeře v některých ohledech orientoval s ještě větší jistotou než ona; naznačoval to aspoň znalecký tón, jakým o poměrech na první české scéně občas mluvil. Nebo se před ní jen vytahoval? „Dokonalé představení je jistě požitkem, o kterém my v Praze, odkázaní na ty chlívky, kterým se říká divadla, nemáme ani potuchy. Hanba a stokrát hanba těm, kdo jsou směrodatní,“ psal jí v roce 1927. Ale to už bylo v době, kdy měl svou dívku daleko od sebe, na studiích zpěvu v Miláně, a mohl se tím způsobem třeba jen snažit přesvědčit sám sebe, že jejich odloučení má smysl: když nemůže v Praze on, vidí ta dobrá představení aspoň ona v cizině.

V každém případě si nebyl jist, zda je Národní divadlo nejlepší možnou scénou, na které by jeho milá měla skončit: i podle něj tam byly hlavně mladší pěvkyně trvale přetěžovány. Za skoro odstrašující příklad v tom ohledu považoval sopranistku Mílu Kočovou, se kterou o devět let mladší Novotná na jevišti soutěžila. Svou popularitu si Kočová podle Daubka vydobyla za tu cenu, že vystupovala skoro každý den. „Je mně té ubohé dívky až líto,“ psal Novotné, „myslím si, že musí nej-

méně pětkrát týdně zpívat – je to skutečně nerozum správy tím způsobem mladé síly dřít.“ Stejně pečlivě sledoval i ostatní pěvkyně Národního divadla a výsledky pozorování své přítelkyni hlásil, ať už je považoval za její skutečné soupeřky nebo ne.

S hvězdou po boku si vůbec nemusel připadat jako méněcenný člověk. O životě (a vlastně o všem s výjimkou operního zpěvu) toho věděl víc než ona. A do tohoto svého života byl ochoten ji vzít. V září 1926 ji poprvé pozval do rodiny; na domácí ples, do paláce v Mostecké ulici na Malé Straně, sezval příbuzné a Jarmila jim zazpívala. V říjnu ji následoval do Varšavy, kam jela s operou Národního divadla předvést Prodanou nevěstu. Bylo to její první oficiální vystoupení v cizině, velmi úspěšné; když Daubek při rautu po představení viděl, jak varšavští ctitelé jeho dívku zahrnují květinami, trpěl jako zvíře.

A v listopadu 1926 se poprvé vydali do ciziny společně, jen sami dva. Za cíl Daubek zvolil Vídeň, město, které bezpečně znal: zarezoval knižecí apartmá v hotelu Imperial, koupil lístky do opery, zajistil večeři a procházku po městě. Neušlo mu při tom, že všichni jeho vídeňští známí mají oči jen pro Jarmilu. Romantická cesta měla dokonce dozvuky při návratu do Čech: Daubek dívce slíbil, že ji zaveze rovnou na koncert v obci až kdesi v saských hranic, který slíbila tamní sokolské jednotě. Dobrodružná noční cesta dostala v cíli zábavné rozuzlení: „Na jedné straně stála veliká rozžhavená kamna, a tak se publikum rozdělovalo asi tak jako v Dantově Pekle – ti, co byli dál od kamen, mrzli a ti, co byli přímo u nich, potili se jako v tropech.“ I tento koncert nicméně skončil úspěchem.

V prosinci 1926 jí ukázal krajinu svého srdce, když ji poprvé vzal do Litně. Na podivuhodně krásném návrší kousek od Karlštejna jí předvedl hospodářství, které po třičtvrté století péče jeho předků fungovalo jako dobře promazaný hodinový stroj. A navíc mu dopřávalo pohodlný život: jak v zámku,

tak v sousední „Čechovně“, barokním stavení, jež podělilo své jméno po spisovateli Svatopluku Čechovi, který zde v polovině 19. století žil jako syn zámeckého správce. Dokonalost obytného areálu dotvářel anglický park se sallou terenou, grottou, oranžerií a desítkami vzácných stromů...

Liteňský velkostatek v době, kdy ho Jiří Daubek (od otcovy smrti v roce 1922) spolu s matkou a sourozenci řídil, připomínal továrnu, v níž všechny druhy výroby na sebe navazovaly. V souladu s dobovým pojetím podnikání byla heslem soběstačnost a nezávislost: všechny vypěstované plodiny velkostatek zpracovával a prostřednictvím vlastního velkoobchodu hotové výrobky dodával na trh. Liteň měla svůj pivovar, který vystavoval 45.000 hektolitřů piva ročně a zásoboval na 120 hostinců. Stál tam lihovar, mlékárna, sušárna řepy i dalších krmiv. Statek měl vlastní chov prasat a koní, rybářství, obchodní zahradnictví. Lesní hospodářství, rozčleněné do tří polesí, fungovalo i jako honební revír, v němž v časech jeho největší slávy hosté skolili za den i 2000 kusů koroptví a bažantů. K hospodářství patřila cihelna, vápencový důl a další provozy. To vše na 1400 hektarech, které pozemková reforma, prováděná republikou v dvacátých letech, zmenšila jenom o necelou pětinu.

Coby fanoušek střelby a lovu se na Jarmilu o tom prvním společně stráveném liteňském dni dokonale připravil: nejdřív si společně zastříleli na hliněné holuby a pak nechal uspořádat malý hon na zajíce jenom pro ni: dal jí ušít dobře padnoucí myslivecké šaty, zajistil úlovek i společný oběd v lese. Byly to zážitky, na jaké se nezapomíná, a v tom roce poprvé se k nim přidaly i vánoční svátky. Mikuláše spolu strávili v Daubkově pražském mládežnickém bytě v Nekázance, Štědrý den s Jarmilínými rodiči v Rubešově ulici.

Další ukázky: <http://kosatik.eu/wp-content/uploads/2015/08/10-12.pdf>

KERAMICKÝ ATELIÉR

Mgr. Radoslavy Vrabcové slaví!

Radka Vrabcová v ateliéru

V polovině září byly v dobřichovické základní škole opět zahájeny kurzy keramiky pro děti i dospělé. V tomto školním roce se jedná o jubilejní, 20. rok fungování tohoto společenství, které organizačně náleží pod Středisko pro volný čas v Poberouni se sídlem ve Všenorech. V článku zavzpomínáme na začátky keramické dílny, připomeneme si důležité okamžiky a lidi, s nimiž jsme se potkávali. Podíváme se lehce také do budoucnosti, protože tak to v edukaci, byť umělecké, musí být – bez energie, kterou čerpáme ze splněných přání učitelů i vzdělávaných, ale také z otevřenosti a radostného očekávání toho, co přijde, to ve vzdělávání a výchově nejde. Duší umělecké keramiky pro děti i dospělé v Dobřichovicích je po celá ta léta paní

Mgr. Radoslava Vrabcová (na fotografii). Po absolvování Pedagogické fakulty Univerzity Karlovy dlouhá léta učila na základní škole. Od mládí ji zajímaly všechny možné ruční práce a výtvarné techniky od šití, pletení a vyšívání přes drátování, práci s kůží až po paličkování nebo batikování. A také si je všechny vyzkoušela. A jak našla cestu ke hlíně? „V 90. letech jsem se vzdělávala v keramickém studiu Jarmily Tyrnerové v Kohoutově. V přátelské a tvůrčí atmosféře jsem se tu naučila spoustu zajímavých technik. Do dneška se tam čas od času vracím,“ připomíná lektorka důležitý pramen inspirace v samotných počátcích ateliéru. „Další inspirací mi byla Tereza Kuhnová a její keramická dílna. Právě tam jsem se naučila techniku raku, což je původně japonská technika pro výrobu čajových nádob a nádobí. Spočívá v rychlém zchlazení vypálených výrobků a přináší mnoho napětí – proces zchlazení materiálu a glazury vytváří zcela překvapivé a zejména jedinečné, neopakovatelné výsledky. Jako vše krásné je však velmi těžký a musíte mít také moře štěstí,“ dodává R. Vrabcová.

Pro tvorbu s hlínou jsou důležité materiály, glazura, kvalitní pec i tzv. redukční materiál, kam se hotové výrobky ukládají. Vše se dá alternovat, ale zcela nenahraditelná je v tvůrčím procesu invence mistrů i učedníků. A tak znovu a znovu zveme všechny zájemce z řad dětí i dospělých, aby si vyzkoušeli práci s hlínou – budou stále překvapováni a konfrontací s konkrétním materiálem a předmětem se budou rychle zlepšovat. Zvláště, když tato práce již dnes není tak náročná jako dřív. Jak připomíná paní lektorka, „dříve musel hrnčír hledat za vesnicí vhodná naleziště hlíny, pracně ji zbavovat kamínků, kořínků a dalších nečistot. Násled-

ně přidával do hlíny potřebné přísady a namáhal ji mísil. Dnes za nás tuhle práci vykonají specializované firmy a my se můžeme věnovat té příjemnější stránce - tvoření." Na připojených fotografiích vidíme, že děti také dnes pracují s tímto tajuplným médiem s plným nasazením a soustředěním, ale také s radostí. Děti se s hlínou učí dotykem a oční korekcí tvarů - tedy jinak, než je běžné ve škole. Keramika je pro ně proto rozšířením kognitivních příležitostí: když se dnes mluví o „inkluzi“, tedy vlastně o otevřeném přijímání různosti a o společném vzdělávání, pak keramika je pro děti, které se učí okem a dotykem, ideálním doplňkem školy, kde se učí převážně pamětí a teoretickou představivostí. No a pro dospělé a starší spoluobčany, pro něž keramická dílna připravuje řadu spon-

tánních aktivit jako svůj doprovodný, ale také celkem bohatý program? Pro ty přínášší hlína klid, pokoj a možnost si vše, včetně podoby výsledku a „času odevzdání“ udělat po svém. Pro manažery je naopak důležitá, neboť materiálů neporučíte, zejména v technice raku. Pro ně to může být škola soustředění a sebereflexe přes něco, co vzdoruje jejich vůli. „Keramika je prostě skvělá a je vhodná úplně pro každého!“ tvrdí R. Vrabcová. Necháte se též unést?

I v letošním školním roce nabízí keramický ateliér řadu kroužků a kursů i dalších příležitostí se setkat a zkusit něco nového. Ateliér se ve své jubilejní sezóně těší na všechny Vaše skvělé nápady a řešení a věří, že se při jejich realizaci pobaví a hodně se naučí dospělí i děti.

Pravidelné kursy:

Děti a mládež		Dospělí	
Út	13.20 - 14.50 15.00 - 16.30	Út	18.30 - 20.30
St	13.20 - 14.50 15.00 - 16.30 16.40 - 18.10		
Čt	13.20 - 14.50 15.00 - 16.30	Čt	16.45 - 18.15 18.15 - 19.45 19.45 - 21.15

Jednotlivé akce:

Tradiční keramické dílny pro seniory s vánoční a velikonoční tematikou. Více informací o kursech a přihlašování na ně naleznete na webových stránkách www.keramikarv.cz.

Lucie Janášová,
Petr Koubek, Radoslava Vrabcová
Fotografie: archiv autorů

Současný Rybův hrob na rožmitálském hřbitově

Kamenná mohyla v lese u Voltuše, místo Rybovy smrti

VE ZNAMENÍ Ryby

Již v minulém čísle jsme referovali o dvojím letošním vzpomínání na Jakuba Šimona Jana Rybu (26. 10. 1765 – 8. 4. 1815), rožmitálského kantora, vzdělaného muže, skvělého a velmi plodného musikanta (vždyť se traduje, že jeho děl bylo původně snad až 1500, než se jich značná část ztratila v běhu času, v chaosu dějin a v temnotě nesmyslného zapomínání). Soubor Ludus musicus mu věnoval zvláštní letní koncert, o němž jsme referovali v minulém čísle. A k jeho dílu se vrátil také v jednom z večerů festivalu *Musica viva*. Do Podzimního zastavení minulého Kukátka jsme v té souvislosti zařadili novodobý prepis úryvků z předmluvy k jeho učebnici hudby nazvané *Počáteční a všeobecní základové ke všemu umění hudebnému*, jež vyšla v Praze r. 1817.

V předvečer výročí Rybova narození, tedy v neděli 25. října, jsme na Rybu vzpomínali také. To proto, že soubor Ludus musicus (s vydatnou pomocí Středočeského kraje) připravil slavnostní program nazvaný *Pocta pro Jakuba Jana Rybu*.

Logicky v kostele sv. Martina a Prokopa v Karlíku. A dost možná i (obrazně vzato) s Rybovým souhlasem, ostatně v době, kdy byl Ryba kantorem v nedalekém Mníšku, se v tomto kostele pravděpodobně také zastavil.

Program koncertu byl pojat velice velkoryse. A není divu, Ryba psal skvělou, ale také náročnou hudbu. Proto Ludus musicus přizval řadu hostů, výborných musikantů, takže vzniklo velmi solidní a kompaktní komorní těleso.

Co se hrálo a zpívalo?

Kromě velmi jímavých Lauretánských litaní, sólových arií a slavného i majestátního Vesel se, nebes Královno se rozezněly po delší době také karlické varhany v Toccatě in C. A na pořadu byly také dva skvělé Rybovy kvartety. Flétnový in C a houslový d moll. Rybovy texty opět nechyběly, přednesl je Ondřej Kulhavý.

Soubor zněl jistě, hutně a bylo zjevné, jak musikanty Rybova musika chytla a s jakou radostí ji hraje. Velmi zajímavý byl výběr skladeb, jenž ukázal na Rybovu komposiční všestrannost, invenci i formální mistrovství. Znovu se ukázalo, jak vynikající hudbu Ryba psal a o jakou krásu přicházíme, když jeho musiku tak málo hrajeme a po-

sloucháme. Snad ale bude lépe, letos se vzhledem k oběma výročím téhle hudbě věnovala řada souborů a snad nezůstane jen u tohoto roku.

Dovolte ještě osobní vklad: Celý tenhle zážitek jsem já sám bral velmi osobně. Takže jsem v neděli 1. listopadu sedl na vlak a za pomoci příbramských přátel jsem splatil dávný dluh. Navštívil jsem ono temné místo u Voltuše pod kopcem Štěrbinu, kde autor ukončil svoji pozemskou pouť. V Rožmitále pod Třemšínem jsme chvíli spočinuli v kostele Povýšení sv. Kříže, kde Ryba působil, a pak zapálili svíčku z vosku od mých včel na hrobě, kde nyní Ryba odpočívá. Emoce byly značné ... Těžko je do písmen vtělit.

J. Matl

SNĚNÍ O MINULOSTI

další kapitola

Je už tradicí, že 28. října trávíme večer se souborem Ludus musicus, s hudbou doby rozpadu starého Rakouska a vznikající nové republiky a s texty, které k tomu nějak patří. Byly to úvahy o naší povaze a našich snech, byly to jímavé a strhující vzpomínky skutečných obyčejných vojáků ze zákopů. Nabízely se otázky, co dalšího se z tématu dá ještě vytěžit? No a vidíte! Leccos se ještě vytěžit dá! Na vzpomínaném večeru se to potvrdilo ...

Letos byly ku čtení texty dvou nesmírně zajímavých osobností: tou první byl herec, překladatel, spisovatel a před nacismem emigrant zakotvivší ve Švýcarsku Petr Lotar (1910 - 1986; https://cs.wikipedia.org/wiki/Petr_Lotar). Jeho texty reflektující pražskou každodennost židovské a německé mluvící a dobře situované rodiny jsou

strhujícím svědectvím, plným vtipu, (sebe) ironie, brilantních postřehů.

Druhým protagonistou večera byl pacifista a člověk s mimořádným sociálním citěním Přemysl Pitter (1895 - 1976; https://cs.wikipedia.org/wiki/P%2599emysl_Pitter).

Tohoto protestantského kazatele, sociálního pracovníka, zakladatele slavného Milíčova domu na Žižkově, zase pro změnu ze země vyštvali bolševici. Tu jsme měli možnost seznámit se s jeho válečnými vzpomínkami. Jak se přihlásil do armády, jak se z toho, co tam prožil, stal tuhým pacifistou, jak desertoval, byl chycen a k smrti odsouzen a jak zázrakem smrti unikl.

Texty skvěle četli Jan Vaculík a Ondřej Kulhavý. A k tomu opět zněla dobová musika. Došlo i na velice zajímavá zhudebnění básní Karla Krause, H. Heina, na vídeňské schra-

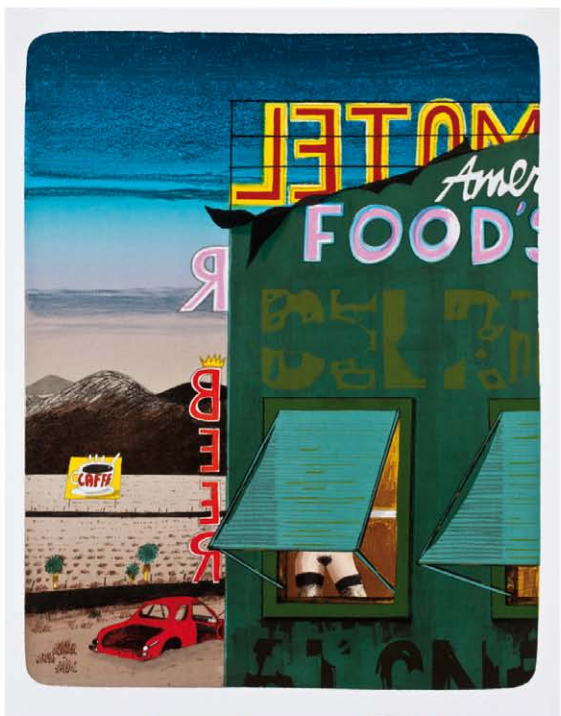

mmely, na slavnou *O, Tannenbaum*, ale i na *Thuče bubeníček* a na specialitku *Hej, Slované* ... Vše završila jako vždy hymna nově tehdy zrozeného státu, samozřejmě u obou částí v plném znění. Ještě před ní zazněl strohý výčet padlých z Dobřichovic a okolních obcí. A to doslova mrazilo po celém těle ... Velmi intenzivní a emotivní večer, který nakonec dostal i autora těchto řádků, jinak zastánce jiné varianty rozpadu chátřavého Rakouska, tedy Spojených států střeoevropských ...

Vrcholem byla pak za mocných a dlouhých přátelských debat četných spřízněných duší degustace toho, co bylo typické pro kuchyně té doby a zejména obou protagonistů, za což patří veliký dík paní Solničkové. Když slavít, tak takhle ...

J. Matl

TOMÁŠ BÍM

69

DOBŘICHOVICE 18.11.2015 – 31.1.2016

BOHEMIA SEKT
Slavý Pánev

SINCE *Varmuza* 1913

FOTBALOVÝ podzim

Nevlídne, sychravé podzimní počasí udělalo nekompromisní tečku za právě skončenými fotbalovými soutěžemi. Na hřištích zavládl klid a v oddílech se začíná bilancovat. ... Byl ten letošní podzim 2015 dobrý a úspěšný? Nu, asi jak kde ...

Dobřichovičtí fotbalisté, momentálně hrající III. třídu, určitě patří k těm spokojenějším, i když je samozřejmě vždycky co zlepšovat. Zkrátka, jak se říká, každá mince má svůj rub a líc.

Typickým příkladem je „Áčko“ mužů. Již druhým rokem marně sháníme trenéra (všichni dotazovaní požadovali peníze, a těch nemáme nazbyt). Tým proto hraje už dva roky bez odborného vedení. Samozřejmě se to musí nějak projevovat: např. v ne právě stabilní docházce, a to nejenom na tréninky, ale dokonce i na mistrovské zápasy. Starší hráči si určovali taktiku i sestavu sami ...

Zdánlivě bezvládní však překvapivě vedlo ke zlepšení herního projevu družstva a nakonec i k bodovým ziskům ... Legendární trenér Bohemians Tomáš Pospíchal měl asi pravdu, když říkal, že fotbal nemá logiku ... Naše mužstvo tedy přezimuje na velmi slušném čtvrtém místě (ze 14 účastníků) s bilancí 5 vítězství, 6 remíz a 2 porážek, s aktivním skóre 28:20 a se ziskem 21 bodů. Daleko horší je situace s mládeží. Nemáme přípravku, nemáme ani žáky. Jenom družstvo dorostenců, které se podařilo zachovat díky spojení s SK Černošice. I tak nesehrálo všechna utkání v plném počtu jedenácti hráčů ...

Doufáme, že se snad někdy v budoucnu dojde ke změně nepříznivého trendu a mládí zase začnou sportovat a hrát fotbal.

Za oddíl kopané M. Omáčka

VOLEJBALOVÉ ÚSPĚCHY do poloviny listopadu

Nejprve si připomeneme účast našich volejbalistek na **mistrovství České republiky ve volejbalu superseniorek**, které proběhlo ve dnech 17. a 18. října v Jindřichově Hradci. Na vysvětlenou uvedme, že do kategorie superseniorek patří pouze hráčky narozené v roce 1965 a dříve; na mistrovství však byla povolena výjimka – v každém utkání mohly v družstvu nastoupit maximálně dvě hráčky

ve věku 45 – 49 let; tuto výhodu však naše družstvo nevyužilo, protože žádnou takovou „mladici“ ve svých řadách nenašlo. Kromě Sokola Dobřichovice, jehož barvy hájily hráčky I. Caldová (na fotografii č. 7), J. Jovanovičová (8), Z. Macháčková (5), I. Mišková (1), J. Berrová (3), A. Marešová (4), V. Galová (2) a zraněná V. Atanasová, která na fotografii chybí, se v Městské sportovní hale

Jindřichova Hradce představila družstva ČZU Praha, ABC Braník, Olomouc, Křenovice a Slatiňany. Naše děvčata sice žádnou medaili nezískala, ale domů se s prázdnou nevrátila - jedna z nich byla při slavnostním vyhlášení výsledků oceněna jako nejvšestrannější hráčka! A velkým úspěchem je také to, že dobřichovické družstvo patří mezi šest nejlepších superseniorských družstev České republiky! V následujících řádcích jako obvykle uvádíme stručný přehled dosavadních výsledků našich volejbalových družstev a termíny jejich domácích utkání do konce roku.

Muži A, první liga

Po prvních čtyřech utkáních, v nichž naši třičlání vyhráli (doma s Domažlicemi, s ČZU Praha B a ve Starém Městě) a jednou prohráli (v Brně), sehráli dalších šest zápasů: doma zvítězili 3:2 nad Chocní, 3:0 nad Hradcem Králové, 3:0 nad Turnovem a 3:1 nad MFF Praha, venku prohráli 3:1 s Nymburkem a vyhráli 3:1 nad ČZU Praha C. V průběžné tabulce jsou s 23 body na druhém místě, o jeden bod za prvním Brnem B a se stejným počtem bodů jako třetí Nymburk; na čtvrtém a pátém místě následují ČZU Praha C (19 b.) a Č. Budějovice (17 b.), na posledním, dvanáctém místě, jsou Domažlice se čtyřmi body. Naši zakončí první polovinu základní části 20. listopadu domácím utkáním s Č. Budějovicemi, pak

hrají doma až 11. a 12. prosince s Brnem B a se Starým Městem.

Ženy A, první liga

Jak známo, naše ženy v prvních dvou zápasech hrály v Českých Budějovicích s Pedagogickou fakultou - v tom prvním zvítězily 3:0, ve druhém prohrály 3:2. Od té doby „jedou na vítězné vlně“: na Žižkově vyhrály 3:0 a 3:1, doma porazily Nusle 3:0 a 3:1, potom v Českých Budějovicích vyhrály nad ČEZ Č. Budějovice dvakrát 3:2 a doma porazily Rokycany dvakrát 3:1. Znamená to, že po první polovině základní části je **naše ženské „Áčko“ na prvním místě:**

1. Sokol Dobřichovice - 26 b.
2. ČEZ Č. Budějovice - 22 b.
3. VK Rokycany - 14 b.
4. Sokol Nusle - 12 b.
5. Sokol Žižkov - 11 b.
6. Ped. fakulta Č. Budějovice - 5 b.

Do konce základní části budou hrát doma 20. a 21. listopadu s Pedagogickou fakultou Č. Budějovice, 4. a 5. prosince se Žižkovem a pak až 8. a 9. ledna s ČEZ Č. Budějovicemi; poslední dvojzápas sehrají 15. a 16. ledna v Rokycanech.

Muži B, krajský přebor první třídy

Mužskému Běčku se zatím příliš nedaří. V posledních třech dvojzápasech hráli v Tuchlovicích 3:1 a 1:3, doma podlehl

Zručí n. S. dvakrát 3:0, v Rakovníku prohráli 2:3 a zvítězili 3:1, doma prohráli s Vlašimi 3:2 a 3:0. V průběžné tabulce jsou naši z deseti družstev zatím na sedmém místě; doma budou hrát 18. listopadu s Kolínem, 5. prosince s Rostoky a 23. ledna s Tuchlovicemi.

Starší žákyně, krajský přebor

Na turnaji hraném 15. listopadu na domácí půdě hrála naše děvčata s Rakovníkem, s Kostomlaty a s Kutnou Horou; výsledky nebyly do uzávěrky známy. Další domácí turnaj budou hrát až 20. března.

HgS

3D LUKOSTŘELBA v Dobřichovicích

O oddíle 3D lukostřelby v Dobřichovicích jste již možná četli začátkem tohoto roku v Informačním listu. To byla první zpráva, popisující vznik a chod našeho oddílu, který při Sokole Dobřichovice již funguje třetím rokem. Nedávno jsme se oficiálně přihlásili do České 3D Lukostřelby a pod názvem LK Sokol Dobřichovice jsme se začali objevovat na mapách lukostřeleckých stránek, například zde: <http://www.3darchery.cz/o-nas/o-nas>.

Náš lukostřelecký život se odvíjí převážně na střelnici, kterou najdete v areálu Sokola za volejbalovými kurty, vstup je z ulice Vinická, na začátku aleje ke Karlíku. Střelnici jsme převzali ve zcela zdevastovaném stavu a s vypětím sil jsme jí vlastními prostředky zkultivovali natolik, že máme důstojný a bezpečný prostor pro střelbu. Bohužel, potenciál areálu je daleko větší, ale na rozsáhlejší rekonstrukci především budov zatím nemáme prostředky. Je to škoda, neboť by se tam dalo vybudovat krásné zázemí, jak technicko-skladovací pro naše terče a jiné potřeby, tak společenské pro kultivaci klubového života. Klubovna nám opravdu chybí. To nám ale nebrání vesele střílet - v současné době máme 24 členů, z toho aktivní jádro cca 15 střelců, kteří pravidelně trénují a účastní se různých soutěží.

Lukostřelba je sport pro každý věk a každé pohlaví, takže jsou mezi námi muži i ženy a významnou část našeho členstva dělají děti cca od 10 do 14 let. Vítejte každého dalšího zájemce. Když přijdete, můžete si to nejprve osahat (luk Vám půjčíme) a pak se teprve rozhodnout, zda se tomu budete věnovat trvaleji.

Každý nováček musí nejprve zvládnout základy lukostřelby, to znamená naučit se techniku jak správně vystřelit. Začíná se před velkým terčem a prvotním cílem pro každého je dosáhnout konzistentního výstřelu, to znamená, aby mu všechny šípy nakonec létaly stejně a končily v terči s přijatelným (malým) rozptylem. Teprve pak je čas vzdálenost prodlužovat a do tréninku zařadit střelbu na různé vzdálenosti a různé terče. Tím se také dostávám k tajemnému názvu naší disciplíny - 3D. Střílet do klasických terčovnic s papírovými terči je chvíli fajn, ale mě osobně by to brzy přestalo bavit. Naštěstí existuje takzvaná 3D lukostřelba, lukostřelecká disciplína, kdy se střílí do tří-dimenzionálních (odtud 3D) terčů zpodobňujících lovnou zvěř. Terče jsou v životní velikosti, takže sysel je opravdu malý a bizon opravdu velký! Navíc tato disciplína imituje lov a to znamená, že

A tým žen Sokola Dobřichovice

Dobřichovické superseniorky

se nestřílí v tělocvičně nebo na střelnici, ale ve volném terénu v lese, na louce či ve skalách. Jako při normálním lovu nikdy dopředu nevíte, jak daleko se Vám zvíře objeví – takže je potřeba umět správně odhadovat vzdálenosti – a máte jenom jeden výstřel – živé zvíře také na druhou ránu nepočká ... Závodní tak trochu organizací připomínají golf: závodníci se sjedou na připravenou závodní trať (28 terčů rozmístěných organizátorem ve vhodném terénu), jsou rozděleni do skupin po cca 3 – 5 střelcích a vysláni k určenému terči. Ve stanovený čas začnou všichni střílet a postupně obejdou všech 28 terčů. U každého terče jsou kolíky, vyznačující odkud se má střílet. Všichni střelci ve skupině se postupně vystřídají, vystřelí jednu ránu, pak u terče zásahy zapíší do skórovacích karet a postupí k dalšímu terči. V České republice existuje několik dlouhodobých soutěží, kterých se účastníme. Takovou 1. Ligou je Český pohár, organizovaný Českou 3D Lukostřelbou, naopak pro začátečníky je vhodný Libichovský pohár, který vznikl jako

tréninková soutěž pro mládež a začínající střelce. Na obou okruzích se dobřichovičtí lukostřelci umisťují na hezkých místech, náš junior Adam Provazník v roce 2014 vyhrál Český pohár a naši žáci Richard Gemperle a Filip Konečný letos atakují první příčky Libichovského poháru. Kromě tuzemských akcí vyjíždíme i na závody do okolních států, nejčastěji do Rakouska a do Německa. Lukostřelci z jižních Čech se dokonce pravidelně účastní soutěže Nord Cup, což je dlouhodobá soutěž-pohár v severním Rakousku.

Největší akcí, které jsme se letos zúčastnili bylo Mistrovství světa IFAA (International Federation of Field Archery), které se konalo v Godollo, což je menší město cca 25 km na východ od Budapešti. Byla to největší lukostřelecká událost na světě, zúčastnilo se více než 1000 střelců. Pro nás to byla velká výzva, protože se tam střílelo podle trochu jiných pravidel než v Česku a hlavně na větší vzdálenosti. Adam Provazník se nakonec v kategorii Junior umístil na krásném jedenáctém místě, což je na prv-

ní účast velice dobré a hlavně příslib ještě lepšího umístění příště! A příště bude již brzy, v červnu 2016 se koná Mistrovství Evropy v rakouském Saalbachu...

Závěrem chci všechny zájemce o náš krásný sport pozvat, aby si přišli vystřelit – možná je právě toto sport, který jste hledali!

D. Provazník

PODZIMNÍ BRDY ráj pro orientační běžce

3. – 4. 10. 2015 Řevnice
Nádherné ráno, sluníčko, zima, barvící se listí. V lesním divadle se scházejí první zájemci a v 10 hodin už je hlediště i jeviště úplně plné. Tentokrát nepřijeli žádní herci a diváci, ale na 50 organizátorů závodu v orientačním běhu z USK Praha a více než 800 orientačních běžců nebo zájemců o tento sport. První říjnový víkend se totiž Brdy staly stadionem pro každého, kdo má rád pohyb v lese a trochu dobrodružství s mapou po stezkách a pěšinkách, které nemusí být vždy vyšlapány. Na závodníky byly připraveny tratě od 1 km po 10 km, protože na trať se vydali nejen zdatní sportovci od 10 do 70 let, ale taky nejmenší děti s rodiči nebo bez rodičů. Tento prostor není orientačním běžcům úplně neznámý. V roce 1990 tu rovněž USK Praha uspořádal Mistrovství České republiky v orientačním běhu a od té doby se tu konají další akce určené i pro širokou veřejnost. Je tu dobré zázemí a především krásný, i když technicky náročný, lesní terén. V letošním roce měli závodníci hlavních kategorií do-

spělých a juniorů ještě jednu raritní motivaci – kontroly byly umístěny přesně jako před 25 lety. Někde se mlázi proměnilo v dobře průběžný les, jinde se objevila nová paseka, ale to mapari do mapy vždy dokáží znovu zakreslit a zaktualizovat. Jak dopadlo srovnání? I když pomineme, že poprvé se běželo jako Mistrovství republiky a letos na krajské úrovni, tak se podařilo pokořit vítězné časy pouze v mužské kategorii vítězi závodu Vojtěchu Kettnerovi z SK Kamenice a druhému Martinu Janatovi z OB Kotlářka.

Na start nesoutěžních tratí pro příchozí se dostavilo celkem téměř 500 startujících (v sobotu 270 a v neděli 210), kteří se mohli kdykoliv během závodu přihlásit i odstartovat po krátké instrukci zkušených trenérů. Po stanovení co nejjednodušší taktiky se všem podařilo dorazit do cíle. Zážitky měli všichni - vícečetné rodiny nebo hobby běžci, kteří chtěli zkusit běh přírodou podle mapy. Čas si změnil jen ten, kdo chtěl, sladká odměna a suvenýr byly v cíli pro každého. Při vyhlášení jsme na závěr pozvali na pódium všechny zúčastněné děti – orienták se o budoucnost bát nemusí!

*Text: Markéta Neyrinck
Novotná, Jarmila Němečková*

Foto: Jarmila Němečková, Jan Aschermann

Více informací o závodech:

<http://www.uskob.cz/4poradame.php>
<http://www.uskob.cz/poradani/pz15/>

A JEŠTĚ ORIENTAČNÍ BĚH

V návaznosti na článek o říjnovém orientačním víkendů v Řevnicích v tomto čísle Kukátka bych rád podal také pár informací o našem Klubu orientačního běhu Dobřichovice. Náš oddíl se samozřejmě také zúčastnil obou víkendových etap v našich domovských lesích s poměrně slušným výsledkem, a sice se dvěma prvními místy, dvěma druhými a dvěma třetími místy. Oba tyto závody byly součástí podzimního cyklu závodů oblasti Praha a Středočeský kraj. V tomto oblastním žebříčku jsme v celkovém hodnocení za podzim 2015 získali dvě první místa (Štrossová, Jaroš) a jedno místo třetí (Paul).

Kromě závodů naší oblasti jsme se tento podzim zúčastnili i mnoha akcí, pořádaných na úrovni Čech i na úrovni celostátní. Zde již byla konkurence podstatně větší, ale i zde jsme pravidelně nacházeli naši dobřichovickou registrační zkratku DCE v horních polovinách výsledkových listin. Kromě závodů jednotlivců, kde se s nástrahami přírody a stavitelů trati pere každý sám za sebe, se účastníme i štafetových závodů. Na zářijové akci v Řásné u Jihlavy vybojovala naše tradičně úspěšná štafeta žen – veteránek ve složení Štrossová, Procházková, Mrázová dvě první místa. Štafetové závody se vyznačují obecně větší sou-

těživostí, neboť zde startují všechny první úseky z kategorie najednou, je zde prostor k nečekaným zvrátům a je třeba i jiné taktiky. Vše se však děje za všeobecného veselí, fandění a radosti z pohybu v přírodě, což dokládají i fotografie naší šťastné (nejen numerologicky) sedmičkové štafety ve složení Zeman, Jarošová, Jaroš.

Jednou z posledních letošních soutěží byl tradiční Vodňanský kapr, tentokrát pořádaný v typické jihočeské víscé Bílsko. Zde celkový vítěz každé kategorie dostává hlavní cenu – živého kapra. Letos jednoho vybojovala naše Klára Jarošová. Předávání na stupních vítězů bylo řádně zdokumentováno a obešlo se bez zbytečného dalšího honu na mrštnou a kluzkou rybu. Viz fotografie.

Nyní je tedy podzimní sezona ukončena a nás čeká tradiční PZL - Pražská zimní liga – řada neoficiálních závodů, či spíše tréninků, pro nadšence, kteří bez běhání nemohou být ani v zimě. Ale hlavně se mnozí těší na LOB – Lyžařský orientační běh, k čemuž si budeme přát dostatek sněhu na horách. Závody jsou naplánovány na čtyři víkendy v lednu a únoru 2016 v Krušných a Jizerských horách, pod Pradědem a v Novém Městě na Moravě. Přejme si, ať to se sněhem tentokrát vyjde.

V. Jaroš

Stavební prodej J+K a.s.

STAVEBNÍ MATERIÁLY Dobřichovice, Pražská 819
ROZVOZ A SKLÁDÁNÍ ZAKOUPENÉHO MATERIÁLU

Provozní doba: Po-Pá: 7-12 13-16, So: 8-11

 721 554 000, 257 710 141 **257 710 143**

 dobrichovice@stavebniprodej.cz

www.stavebniprodej.cz

DIMAN s.r.o., Dobřichovice

**nabízí využití renovovaných prostor bývalého statku
– KULTURNÍHO A SPOLEČENSKÉHO SÁLU –**

Možnost pořádání menších koncertů,
divadelních představení, společenských akcí,
školení, seminářů,
obchodních a prezentačních akcí.

Pronájem sálu Dr. Fürsta:

pronájem sálu bez přilehlé místnosti – velikost sálu 78 m ²	200 Kč/hod.
pronájem sálu včetně přilehlé místnosti (sál s jevištěm) – 104 m ²	250 Kč/hod.
pronájem piana	50 Kč/hod.
pronájem židlí – vybavení sálu jako hlediště	50 Kč/hod.
pronájem skládacích stolů	50 Kč/hod.

provozní a cenové podmínky při déletrvajících akcích - individuální dohoda

BLIŽŠÍ INFORMACE:

Diman s.r.o., 5. května 3, 252 29 Dobřichovice
Ing. Magda Havlíková
tel. 602 660 960, 257 710 735, Za Mlýnem 888, Dobřichovice

Od září 2015
postupně k nastěhování

DOB **Centrum**

Rezidenční bydlení v Dobřichovicích

Prodej bytů a nebytových prostor

 DOB- Invest a.s.

Tel.: 606 620 920, 257 712 630
www.dobcentrum.cz